Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 22

JEAN DE LA HIRE

5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Tezaurul ocnaşilor

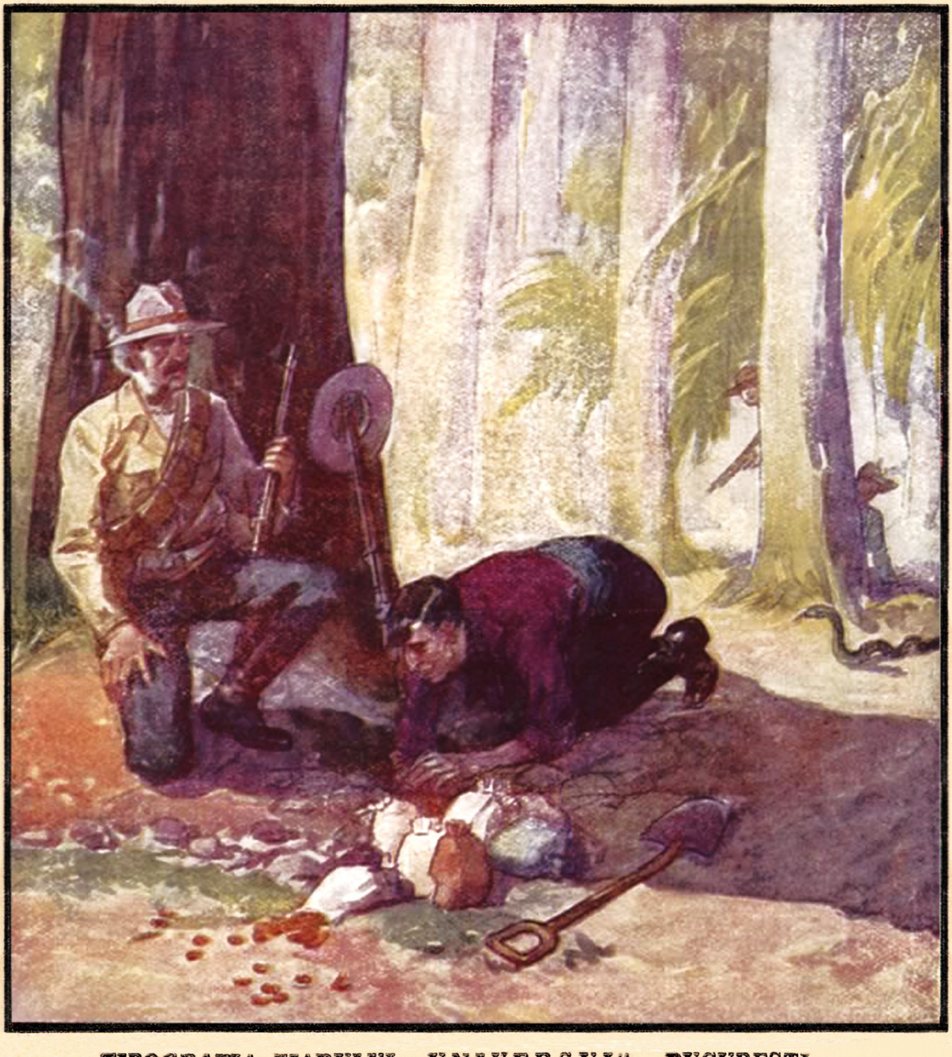

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Tezaurul ocnaşilor

Nr. 22

V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I
Sângele lui Jean Bart[1]

Jean Bart înţelesese ce se petrecuse.

Trosnitura pe care o auzise era aceea produsă de uşa laboratorului desfundată de cercetaşi şi de Zomba cu ajutorul unui trunchi de arbore, care servea de bancă în faţa casei.

Ei îl luaseră, în grabă, după ce puseseră pe fugă turma de monştri şi doborâseră cu focuri de carabină şi de revolvere vreo treizeci de oameni-câini şi oameni-maimuţe.

Abia fu desfundată uşa şi cei trei inşi rămaseră împietriţi de oroare în faţa spectacolului ce li se prezenta înaintea ochilor.

Văzură pe Jean Bart, legat şi întins pe masă, având o rană sângerândă în partea stângă a pieptului, iar lângă dânsul pe un om cu barba încâlcită şi cu râsul de nebun, care, zărindu-i, ridică mâinile.

Trecură astfel vreo treizeci de secunde în timpul cărora toate personajele acestei scene rămaseră absolut nemişcate.

Era o tăcere absolută întreruptă doar de pârâitura fitilului aprins.

Primul, care cu toată tulburarea, îşi dete seama de acel zgomot fu Marius.

El întoarse capul, văzu fitilul şi strigă:

— Mii de pipe! Suntem pierduţi!

Într-adevăr, fitilul care ieşea din podea şi era fixat de masă cu ajutorul unui cârlig, care se vedea foarte bine, ardea acum la nivelul podelei.

Câteva secunde încă şi flacăra ar fi dispărut prin gaura din scândură, fiind imposibil de-a o mai stinge.

Era inevitabil şi Marius înţelese imediat că flacăra a ceea trebuia s-aprindă o cantitate mare de explozibile ascunse sub laborator.

Dar oroarea care-i îngheţa sângele în vine era atât de mare încât cu toată buna voinţă nu izbutea să facă un pas.

Şi tremurând în lupta dintre voinţă şi imposibilitatea fizică rămânea nemişcat cu ochii căscaţi.

---

[1] Citiţi principalul episod din această aventură în volumul precedent.

Dar, deodată, în faţa lui, în faţa lui Raimondo şi a lui Zomba, care la strigătul lui se întorseseră şi văzuseră fitilul, pârâitura încetă.

Acel incident neaşteptat, care putea avea consecinţe enorme, le redase sângele rece.

Şi, deodată, dându-şi seama din ce parte se putea ivi un nou pericol, se azvârliră asupra doctorului Wilson.

Într-o clipă acesta fu legat şi doborât la pământ; şi abia după aceea, cei doi cercetaşi se întoarseră la fitil, împinşi de curiozitatea de a şti ce făcuse de se stinsese flacăra aşa de brusc.

Îngenunchează câteşi trei în jurul găurii pe unde trecea fitilul şi înţeleseră.

Exact în locul acela era o mică baltă de sânge. Fitilul era îmbibat şi sângele începea să se închege în jurul lui.

Acest sânge se vedea bine că se scursese din rana lui Jean Bart. Astfel că sângele cercetaşului sacrificat, înmuind fitilul şi stingând flacăra, îi salvase pe toţi.

Constatarea acestui fapt prodigios şi natural ca sângele lui Jean Bart să fi înlăturat inevitabila catastrofă mişcă pe cei doi tineri şi pe Zomba mai mult chiar de cât aspectul laboratorului.

Câteva minute rămaseră îngenuchiaţi, privind acel sânge preţios care se închega sub ochii lor.

Dar, brusc, gândul pericolului în care se aflase Jean Bart li se înfipse în minte şi se sculară tremurând de teamă să nu fi murit.

Cu o dureroasă îngrijorare pe care nici un cuvânt n-ar putea-o descrie se aplecară asupra lui. Figura sa nu exprima nimic. Buzele şi ochii închişi, paloare cadaverică, insensibilitate la pipăit – căci Raimondo, îl atinsese, tremurând, pe obraz – totul îl făcea să pară mort.

Dar, deodată, Marius scoase un strigăt, un strigăt de imensă bucurie.

Şi zise brusc, sufocându-se de emoţie:

— Priviţi rana, inima bate!

Şi Raimondo şi Zomba, tremurând şi ei, examinară pieptul lui Jean Bart şi văzură că marginile rănii aveau un fel de palpitaţie ritmică ce corespundea, desigur, cu bătăile inimei.

Inima lui Jean Bart bătea, deci Jean Bart trăia.

Şi cei doi cercetaşi repetau încet:

— E viu! E viu!

Cât pentru Zomba, recăzând în genuchi şi cu bărbia rezemată

de marginea mesei, repeta mereu încetişor:

— Bun băiatu, bun!

Dar, acea stare aproape hipnotică încetă:

Raimondo şi Marius îndată ce-şi reveniră nu mai avură decât un gând: să trezească pe Jean Bart.

Începură prin a-i desface sforile care-l legau de masa de tortură. Apoi constatând că fusese adormit cu vreun narcotic se gândiră că nu-l puteau trezi şi hotărâră să lase să lucreze natura.

Puteau totuşi să-i panseze rana.

Din fericire nu era adâncă, căci scalpelul doctorului Wilson tăiase numai pielea şi pătrunsese puţin în carne.

În micul dulăpior deschis, Raimondo şi Marius găsiră toate cele trebuincioase pentru a-l pansa.

Cu cea mai mare delicateţă şi mulţumită lungii experienţe câştigată în cursul vieţii lor aventuroase, Raimondo şi Marius îi bandajară rana cât se poate de bine; apoi îl transportară în camera alăturată unde-l întinseră pe un divan.

Raimondo îi dete să respire un flacon cu săruri engleze, ca să grăbească deşteptarea, iar Marius şi Zomba se întoarseră în laborator.

Şi abia atunci văzură pe masa cealaltă corpul leopardului anesteziat şi într-un colţ, pe podea, corpul gol al unui bătrân în care ghiciră pe părintele Giuseppe.

Constatară imediat că sărmanul călugăr era mort, avea în coastă aceeaşi rană ca şi Jean Bart, dar mult mai largă şi mai adâncă. Şi inima nu-i mai bătea.

Marius apropiă de buzele nenorocitului o oglinjoară atârnată în perete, dar cristalul nu se aburi; lipi urechea de rană, dar nici o vibraţie a inimii nu-i răspunse.

Extremităţile corpului erau reci. Era mort.

Marius şi Zomba îl lăsară acolo şi priviră o clipă leopardul anesteziat, înţelegând, cu oroare, că acel leopard trebuia să servească la aceeaşi experienţă pentru care Jean Bart fusese adormit şi rănit.

Atunci numai se gândiră iarăşi la doctor, la nebunul pe care izbutiseră să-l lege.

Doctorul Wilson nu era nici măcar leşinat.

Marius şi Zomba îl ridicară şi îl întinseră pe masa de tortură pe care fusese Jean Bart.

Îl examinară şi Marius zise:

— Ce straniu individ! Îmi pare absolut nebun.

Apoi, zise ceva mai tare.

— Domnule, spune-mi cine eşti?

Un râs ascuţit ieşi de pe buzele doctorului Wilson, care începu să strige:

— *Tityre, tu patule recubans sub tegmine fagi.*

— Ce îndrugă ăsta? zise Marius. Pe cinstea mea! S-ar părea că vorbeşte latineşte!

Şi susţinând pe doctorul Wilson, strigă şi mai tare:

— Ei, omule! Răspunde-mi în franţuzeşte. Ştii franţuzeşte?

Nebunul întoarse spre dânsul ochii săi rătăciţi şi cu un râs dobitocesc reîncepu să declame:

— *Tityre, tu patule recubans.*

Marius îi dete cu mâna peste gură:

— O! Ajunge! Nu mai e nevoie să repeţi. Nu înţeleg... Poate că Jean Bart, care ştie de toate te va putea înţelege. Pân-atunci stai aici şi când Jean Bart s-o deştepta, o să aflăm multe lucruri. Dar, cu toate că nu mă înţelegi, bătrâne, am să-ţi spun repede ceea ce trebuie să-ţi spun: Dacă tu eşti acela care a făcut rana lui Jean Bart, ei bine, dragul meu, fii sigur că n-o să-ţi meargă tocmai oine... Vino, Zomba...

Şi întorcând spatele mesei de tortură cu un aer dispreţuitor, Marius intră în camera de alături.

Zomba îl urmă, închise uşa după el şi amândoi se apropiară de divanul pe care era întins Jean Bart.

În momentul acela Raimondo se uită la ceas şi zise:

— Cinci şi jumătate.

Cinci şi jumătate şi Jean Bart sosise la cinci. Toate acele evenimente extraordinare se petrecuseră în treizeci de minute!

Pe la opt Jean Bart începu să se trezească.

Raimondo şi Marius în tot timpul acela îi daseră să respire săruri şi Marius îi făcuse mereu fricţiuni pe obraz şi pe tâmple cu alcool pur, găsit în dulăpiorul doctorului.

Jean Bart, care nu-şi pierduse nici o clipă simţirea, auzind tot ce se petrecea în jurul său, când se deşteptă, nu fu nevoit să facă nici o sforţare de memorie.

Şi îndată ce se putu ridica în sus pe divan, deoarece rana din coastă nu-l împiedică de a se mişca – revăzu într-o clipită toată scena oribilă la care asistase neputând interveni.

Dar emoţia de a se vedea viu şi sănătos fu atât de mare încât lacrimile îi ţâşniră din ochi şi întinzând mâinile cuprinse într-o singură îmbrăţişare capetele lui Marius şi Raimondo. Care şedeau

de-o parte şi de alta a divanului.

Vreo câteva clipe cercetaşii rămaseră astfel îmbrăţişaţi, prada unei emoţiuni profunde.

Apoi se liniştiră şi se sfătuiră repede asupra celor ce aveau de făcut.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem, zise Marius, o să ne asigurăm că monştrii nu vor încerca un nou atac, mai ales atunci când cei doi indigeni care îi conduc, vor face, după cum presupun, apelul tuturor monştrilor răspândiţi prin insulă. Cred că Zomba şi cu mine ar trebui să facem o inspecţie pe afară şi să ne asigurăm în contra oricărei incursiuni a monştrilor pe care i-am pus pe fugă.

— Ai dreptate, răspunse Raimondo du-te! Eu voi rămâne cu Jean Bart şi cum nu e prea slăbit şi îi voi da să bea o cafea dulce cu rom mult, va fi în stare să m-ajute la o mulţime de treburi mărunte pe care trebuie să le facem aici în casă.

— Dar *Aerocul*? întrebă Jean Bart.

— Mii de pipe! exclamă Marius, e adevărat, îl uitasem!

Şi nu e de glumit… avem nevoie de el. Numai de nu s-ar fi dus monştrii prin partea aceea.

— L-aţi lăsat, pe pajişte? întrebă iarăşi Jean Bart.

— De nevoie! Bineînţeles. Când am văzut că monştrii te-au luat cu dânşii am sărit jos din nacelă şi am început s-alergăm pe urmele lor. Dacă n-am ajuns mai devreme aici, vina e că n-am ştiut pe ce drum apucaseră monştrii, care te răpiseră şi ne-am rătăcit pe mai multe poteci. Din cauza asta am pierdut mult timp. Din fericire urmele descoperite pe plajă ne-au condus direct aici.

— Ei bine, conchise Raimondo, cel mai bun lucru e ca tu şi cu Zomba să vă duceţi s-aduceţi aeroplanul. Puteţi să vă urcaţi într-însul şi să veniţi pân-aici, aterizând în curte care e destul de spaţioasă. În orice caz, ne vom putea repauza şi aştepta ca Jean Bart să se restabilească pe deplin; şi nu vom pleca din insulă decât peste două zile.

— Da! E cel mai bun lucru de făcut! aprobă Jean Bart.

Apoi, încruntând sprâncenele şi cu o expresie de suferinţă la amintirea a tot ce suferise, întrebă:

— Şi doctorul Wilson?

— A! Îl cheamă Wilson? zise Marius.

— Da.

— Ei bine, răspunse Raimondo, e colo pe masa, pe care erai tu. Dar nu ştiu în ce stare o fi.

— Vă voi spune eu în ce stare e! exclamă Marius. Îl cred nebun de-a-binelea. I-am pus câteva întrebări şi mi-a răspuns cu nişte cuvinte pe care le cred latineşti şi pe care, bineînţeles nu le-am priceput.

— Poate că voi înţelege eu, zise Jean Bart, am făcut studii clasice şi înţeleg puţin latineşte.

— Bine, ocupaţi-vă voi, zise Marius şi hotărâţi ce vreţi în privinţa sorţii acestui sinistru individ. Eu şi cu Zomba ne ducem să aducem aeroplanul.

Şi zicând acestea, Marius, îşi examină armele, puse cartuşe şi urmat de Zomba, care făcu şi el acelaş lucru, plecă după ce salută pe Jean Bart şi pe Raimondo. Se auziră paşii lor răsunând prin curte, apoi poarta închizându-se cu zgomot şi apoi se făcu iarăşi o tăcere adâncă.

— Te poţi scula? întrebă Raimondo pe Jean Bart.

— Cred că da.

Şi Jean Bart se sculă încet de pe divan. Făcu două sau trei mişcări, simţi o mică jenă în partea stângă, dar constată că deoarece bandajul era foarte bine făcut, se putea mişca în voie, cu condiţia să nu facă exerciţii violente.

— Merge bine! Pot umbla şi mişca braţele. Probabil că n-aşi putea face box, dar în definitiv nu stau rău şi rana de la picior n-are nici o importanţă.

— Din fericire, rana ta de la coastă nu e adâncă, zise Raimondo. Dar, ia spune-mi ce s-a întâmplat din momentul în care acel individ te-a legat şi te-a adormit pe masa aceea de tortură? În timpul ăsta îţi voi face o cafea.

Şi pe când Raimondo prepara cafeaua pe care o găsise într-un dulap, Jean Bart, după ce făcu câţiva paşi prin cameră, îşi începu povestirea adesea întreruptă de exclamaţiile de indignare ale lui Raimondo.

Lângă cămin era un braţ de lemne şi cafeaua fu repede gata. Raimondo o făcu foarte dulce şi puse coniacul pe care îl avea în sticluţa ce purta totdeauna la dânsul. Apoi, îi dădu şi câţiva pesmeciori pe care îi găsise tot în dulap.

Băutura caldă redase lui Jean Bart toate forţele, pierduse, relativ, puţin sânge.

Nu se simţea mai slab decât s-ar fi simţit după o puternică hemoragie nazală.

Un lucru care-l uimea pe Raimondo era că Jean Bart, deşi adormit auzise tot.

Dar nu mai aveau de ce să se gândească la lucrurile acele oribile, de vreme ce scăpaseră teferi.

Raimondo bău şi el o ceaşcă de cafea şi după aceea se gândiră la doctorul Wilson care era întins pe masa din laborator. Deschiseră uşa şi intrară.

Doctorul cu ochii închişi părea că doarme. Dar la zgomotul paşilor celor doi tineri deschise ochii fără nici o expresie şi începu să strige, cu o voce teribilă.

— *Tityre, tu patule recubans...*

— A! zise Jean Bart... Ştiu ce e!

Recită primele versuri din prima eglogă a lui Virgiliu.

O învăţam la şcoală...

E de altminteri unul din primele exerciţii de memorizare în latineşte.

Dar, oare, să fi înnebunit de-a-binelea? Se plecă asupra doctorului Wilson şi zise:

— Ei... doctore, nu mă cunoşti?

Bătrânul avu un rânjet, care-i strâmbă toată faţa.

Apoi, după ce pufăi zgomotos, surâse şi reluă cu o vece piţigăiată de copil care recită monoton lecţia:

— *Tityre, tu patule recubans*...

— Nu mai încape îndoială, reluă Jean Bart, nebunia lui e completă.

— Da, aprobă Raimondo, privind pe doctor cu o vizibilă repulsiune. Nu putem şti însă, dacă această nebunie, nu e decât o criză trecătoare şi dacă, revenind la mentalitatea sa obişnuinţă, acest criminal-savant nu se va apuca iarăşi de groaznicele sale experienţe, a căror victimă puţin a rămas să nu fiu.

— Ce e de făcut? întrebă Jean Bart. Nu-l putem ucide.

— O! Ar însemna să facem dreptate.

— Dreptate, nu, zise Jean Bart, căci făcând ceea ce făcea, doctorul credea că lucra pentru ştiinţă. E un monstru mai îngrozitor de cât toţi monştrii pe care i-a creat. Dar, trebuie să ţinem seama că nu era absolut răspunzător de actele sale şi acum când îl vedem într-o stare absolută de îndobitocire, nu-l putem ucide.

— De sigur; sunt de părerea ta, răspunse Raimondo ridicând din umeri; dar asta nu-l împiedică să fie un individ periculos şi, dacă-l lăsăm liber prin insulă, să facă iarăşi cine ştie...

— Ce lucru? Ce mai poate face? Riscă cel mult să fie ucis de

monştrii pe care i-a creat sau să fie prins de indigeni şi mâncat la unul din ospeţele lor. Dar dacă s-ar întâmpla aşa ceva, noi n-am mai fi răspunzători şi providenţa însăşi va decide de soarta acestui om. Părerea mea e deci, să liberăm pe omul ăsta când vom pleca din insulă şi să-l lăsăm în voia lui Dumnezeu!

Aceste cuvinte fuseseră rostite cu acea gravitate care caracteriza pe Jean Bart când era convins de cele ce spunea.

Şi gravitatea aceasta avusese totdeauna asupra camarazilor săi, chiar şi asupra răzvrătitului Marius, o influenta preponderentă.

Ca în totdeauna, Raimondo se înclina în faţa părerii înţelepte a lui Jean Bart, părere conformă credinţei în Dumnezeu, care nu părăsise niciodată pe cei trei cercetaşi şi zise:

— Ai dreptate, Jean Bart, împărtăşesc ideea ta şi sunt sigur că şi Marius va fi de aceeaşi părere. Vom dezlega pe doctor şi-l vom lăsa liber în curte, unde, în orice caz, nu va mai putea face nici un rău. Îi vom azvârli ceva de mâncare şi când vom pleca din insulă îi vom deschide poarta. Va ieşi desigur şi atunci, după cum spui tu, va fi în mâinile lui Dumnezeu.

Urmă o tăcere scurtă. Abia atunci cei doi tineri văzură corpul nenorocitului călugăr, care rămăsese într-un colţ al laboratorului.

— E mort! exclamă Raimondo. Mi-a spus Marius.

— Da, răspunse Jean Bart cu tristeţe.

Acum trebuie să-l îngropăm.

— Aşa e. Ai dreptate.

— Dar leopardul? întrebă Jean Bart, a cărui atenţie fu atrasă chiar în clipa aceea de un slab miorlăit.

— Cât pentru leopard, răspunse Raimondo, e mai uşor! Trebuie să-i curmăm imediat suferinţa.

Şi, scoţând revolverul, trase un glonţ în capul animalului, care muri imediat.

Timp de o oră cei doi cercetaşi săpară în curte o groapă în care puseră corpul nefericitului călugăr Giuseppe. După ce acoperiră groapa, construiră o cruce rudimentară din două scânduri prinse cu cuie şi o înfipseră deasupra.

Jean Bart murmură o rugăciune, la care Raimondo răspunse, consacrând-o în gând, memoriei părintelui Andrei, care, fiind sfâşiat de monştri, nu avusese parte de un mormânt.

Leopardul fu lăsat pe masă, deoarece Raimondo şi Jean Bart hotărâseră să dea foc oribilei case, înainte de a părăsi insula, pentru ca teatrul acelor înspăimântătoare evenimente să fie cu

totul distrus. Astfel corpul leopardului avea să ardă înăuntru.

După ce terminară aceste preparative se gândiră la Marius şi la Zomba.

— Numai de nu li s-ar fi întâmplat ceva grav! zise Raimondo, îngrijat.

— Nu cred, răspunse Jean Bart, căci nici unul din monştri nu e înarmat şi lecţia pe care au căpătat-o de la noi le-a inspirat desigur destulă frică. Sunt sigur că dacă Marius şi Zomba au întâlnit pe monştri sau pe vreunul din canachi, aceştia au luat-o imediat la fugă.

Chiar în clipa în care spunea aceste cuvinte, răsună în văzduh, şuieratul unei sirene şi, cu un strigat de bucurie. Raimondo şi Jean Bart, ridicând capul, văzură *Aerocul* la vreo trei sute metri înălţime.

Aeroplanul coborî în spirală şi trecând pe deasupra ulucilor pe care le atinse aproape cu marginea roţilor, ateriză la extremitatea cealaltă, în interiorul curţii.

Marius şi Zomba săriră jos din nacelă şi scoaseră strigăte de bucurie, văzând pe Jean Bart sănătos şi pe picioare.

— Bravo! strigă Marius. Cred că de data asta vom scăpa cu bine.

— Fără altă pierdere, observă Jean Bart, zâmbind, decât puţinul sânge scurs din rana mea.

— Ce aţi făcut în lipsa noastră? întrebă Marius.

Raimondo povesti în fugă ceea ce făcuseră.

— Dar tu, Marius?

— Noi n-am avut nici un incident. Am văzut monştri şi canachi, dar îndată ce ne zăreau fugeau de le sfârâiau picioarele. N-am tras nici un foc măcar. Am găsit aeroplanul în perfectă stare, căci nimeni nu-l atinsese. A zburat admirabil. Şi asta e tot.

Cei trei cercetaşi şi Zomba erau atât de fericiţi încât se priviră şi începură să râdă fără voie.

Dar Marius puse capăt acestei veselii, zicând:

— Râsul e foarte bun, dar nu hrăneşte şi mie unul mi-e foame grozavă! Toate emoţiile astea, toate drumurile pe care le-am făcut şi luptele pe care le-am dat mi-au dat o poftă de mâncare formidabilă. Sper că acest sinistru individ, căruia şi datorăm toate aceste peripeţii obişnuia să mănânce de două ori pe zi ca toată lumea şi că vom găsi şi în baraca lui provizii cu care să preparăm un prânz acceptabil.

— De altminteri, zise Raimondo, avem provizii destule în

nacela *Aeroculului.*

— E adevărat, confirmă Marius, dar dacă putem mânca pe socoteala proprietarului şi economisi proviziile noastre, ar fi cu atât mai bine.

Marius nu se miră de loc că doctorul Wilson, în nebunia sa, se mărginea să recite versuri latineşti învăţate ca copil, la şcoală. Şi aprobă în totul hotărârea lui Raimondo şi a lui Jean Bart de a lăsa pe doctor în libertate, când vor părăsi insula.

Pân-atunci doctorul avea să rămâie pe masa de operaţii şi hotărâră să nu-l elibereze de cât a doua zi..

În bucătărie, cercetaşii găsiră destule provizii spre prepara un prânz excelent.

Găsiră nişte vânat: două patrupede care semănau cu iepuri şi un fel de raţă sălbatecă, ucisă abia de douăzeci ş patru de ore, căci era în perfectă stare de conservare.

Fără îndoială acesta era produsul ultimii vânători a vreunuia din acei monştri pe care doctorul îi dresase ca să-i servească de servitori.

Marius prepară o mâncare excelentă şi având norocul să găsească într-un sac nişte făină albă, Jean Bart prepară la rândul lui nişte turtite genoveze delicioase.

Toată după-amiaza acelei zile atât de bogată în peripeţii fu întrebuinţată de cei trei cercetaşi la curăţarea motorului aeroplanului.

Noaptea, după ce închiseră poarta, se întinseră pe pământ alături de aeroplan, înfăşuraţi în păturile lor şi dormită foarte liniştiţi. Numai Zomba veghea.

Nu se mai auziră nici strigătele doctorului Wilson care, adormise desigur pe masa de care era legat.

A doua zi cercetaşii hotărâră să plece îndată din acea insulă fatală, cu atât mai mult cu cât ştiau că în Noua Caledonie vor găsi subiecte nenumărate de studiu şi de distracţie.

Aeroplanul era în perfectă stare; umplură lada de provizii cu tot ce găsiră în cămara doctorului.

Raimondo puse stăpânire pe un voluminos album în care doctorul Wilson îşi scrisese jurnalul vieţii.

Acest jurnal, ale cărui prime rânduri le descifrase Jean Bart, le păruse atât de interesant încât nu voiră să-l lase pradă flăcărilor care aveau să consume casa fatală.

— Îl vom dărui vreunui funcţionar pe care-l vom întâlni pe drum şi desigur publicarea, în Europa, a unui astfel de document

ar fi de mare folos.

— Sau cel puţin de mare interes pentru medicii, care se ocupă de cazurile de nebunie criminală printre colegii lor, conchise Marius, râzând.

Câteva minute după aceea, doctorul Wilson fu lăsat, cu mâinile şi picioarele dezlegate, dincolo de ulucile care împrejmuiau casa.

El se învârti câteva minute în jur, rotind privirile rătăcite, apoi râse cu acel râs sacadat şi strident care îi era caracteristic şi, luând-o la fugă, dispăru printre arborii din pădurea învecinată.

— Un lucru e sigur în ce-i priveşte pe monştri ăştia, zise Raimondo şi anume că, încetul cu încetul îşi vor pierde figura omenească pe care le-a dat-o doctorul Wilson, revenind la aceea ce au fost; cu alte cuvinte oamenii-maimuţe, vor redeveni maimuţe şi oamenii-câini, vor fi iarăşi câini: şi astfel, orice urmă a acelei opere diabolice va dispare din insulă.

Rostind aceste cuvinte, Raimondo se aşezase la locul său, la volanul aeroplanului; Marius se aşeză în scaunul de alături spre a supraveghea motorul; iar Jean Bart şi Zomba pe scăunaşele dinapoi. Şi mulţumiţi, simţindu-se uşuraţi şi fericiţi că părăseau un loc atât de oribil, toţi priviră o ultimă oară groaznicul locaş, pe când flăcările focului aprins de dânşii începeau să-l cuprindă.

Cercetaşii ştiau că în pivniţa casei se găseau mai multe lăzi cu explozibile: când focul va ajunge acolo totul va sări în aer şi din casa blestemată nu va mai rămâne decât cenuşa.

Apoi natura îşi va continua opera sa: vânturile vor azvârli seminţele lor şi încetul cu încetul vor creşte ierburi, plante, arbori şi după doi sau trei ani acea regiune a insulei care absorbise atâta sânge de oameni şi de animale va deveni iarăşi un colţ de pădure sălbatecă.

Bineînţeles cercetaşii nu aşteptară ca explozia să se producă: ar fi căzut ei primele victime.

Dar Raimondo ţinu aeroplanul la o înălţime suficientă; spre a asista la spectacol, evitând totuşi orice pericol.

După câteva minute izbucni o explozie formidabilă şi cei trei cercetaşi şi Zomba, văzură formându-se pe neaşteptate un vulcan.

— S-a sfârşit! zise Raimondo. Dumnezeu dispune acum de doctorul Wilson!

— Amin! exclamă milanezul.

— În veci vecilor! conchise cu gravitate Jean Bart.

Cât pentru Zomba, se mulţumi să plece murmurând, după obiceiul lui:

— Bun! Bun!

Imediat după aceea Raimondo se orienta, după indicaţiile ce i le dete Jean Bart, care consulta o hartă a Oceaniei.

Aerocul se îndreptă spre sud, sud-vest în direcţia Noii Caledonii.

CAPITOLUL II
Sosirea în Noua Caledonie

Noua Caledonie e o insulă din Oceania.

Ea aparţine Franţei, împreună cu alte insule mai mici din imediata ei apropiere.

Numele îi fu dat de Cook, descoperitorul ei – probabil pentru că îi găsea o asemănare cu Scoţia care în antichitate se numea Caledonia. Această asemănare priveşte aspectul munţilor insulei.

Ea e situată între 20° 5 latitudine sud şi 22° 24 longitudine est.

Are forma unei elipse lungi de 400 kilometri pe o lărgime de 50. Coastele sale sunt dinţate şi formează un mare număr de golfuri, de peninsule, de mici insule şi de roci. E un pământ muntos, unde se găseau altădată păduri sălbatice înlocuite azi de terenuri cultivate.

Noua Caledonie nu interesa pe cei trei cercetaşi din punct de vedere al faunei, de oarece sunt puţine animale sălbatice şi rareori primejdioase. Cât despre indigenii din insulă sunt de asemenea puţini şi aproape toţi civilizaţi.

Capitala insulei e Numea, oraş destul de frumos cu străzi de o excepţională regularitate; posedă vile elegante umbrite de cocotieri.

Se observă şi multe căsuţe de lemn cuprinse între edificii civile şi militare şi înconjurate de grădiniţe. Aspectul său e graţios şi munţii care o înconjoară sunt brăzdaţi de drumuri pitoreşti care duc în partea de nord a insulei.

Cei trei cercetaşi erau aşteptaţi de câtva timp la Numea de guvernatorul Noii Caledonii.

Într-adevăr colonelul Premorin, cu care se împrieteniseră în timpul şederii lor în Indo-China, telegrafiase de la Hanoi

guvernatorului Noii Caledonii anunţându-l de sosirea celor trei cercetaşi şi recomandându-i călduros.

Intenţia lor, ducându-se în Noua Caledonie era de a vizita în special insula Pinilor, care e cea mai importantă şi unde se găsesc deportaţii politici şi ocnaşii condamnaţi în Franţa.

De fapt, deportaţi politici nu mai erau, căci din 1371 nu se mai făcuseră deportări politice propriu-zise.

Dar există încă un penitenciar destul de mare şi o organizaţie de detenţie specială pentru menţinerea în Insula Pinilor a foştilor ocnaşi şi a noilor delicvenţi care, pentru vreun motiv oarecare n-au fost trimişi în Noua Guiana.

Căci în ultimul timp Guiana a înlocuit Noua Caledonie ca sediu principal al deportaţilor.

Într-adevăr cei trei cercetaşi nu s-aşteptau să găsească aventuri interesante şi periculoase în Noua Caledonie. Se duceau acolo din curiozitate şi spre a se instrui.

Guvernatorul Noii Caledonii era domnul Brunet, guvernator colonial clasa a treia.

Nu vom insista asupra peripeţiilor sosirii, foarte puţin interesante. Distanţa de la insula Tanna nu era de cât de cinci sute de kilometri şi o parcurseră în cinci ore, deoarece Raimondo, spre a putea contempla aspectul pitoresc al micilor insule răspândite în Ocean, zburase cu viteză foarte redusă.

Guvernatorul, care, fără ştirea lor, îi aştepta, pusese santinele în diverse puncte ale munţilor din jur. În momentul în care aveau să zărească aeroplanul trebuiau s-aprindă focuri, care în timpul nopţii aveau să semnaleze locul prin flăcările lor înalte, iar ziua prin coloanele lor de fum.

Şi locul aterizării era indicat de imense drapele albe, care fluturau în vânt.

Cercetaşii le văzură, înţeleseră semnificaţia lor şi aterizară pe un câmp de manevre, din vecinătatea cazărmii garnizoanei din Numea.

Făcând să fluiere sirena, evoluară mai întâi deasupra oraşului a cărei populaţie se adunase toată pe străzi şi prin pieţe.

Când, după un frumos zbor în spirală, atinseră pământul, guvernatorul le ieşi înainte, însoţit de principalii funcţionari din Numea şi de ofiţerii garnizoanei şi li se puse la dispoziţie, salutându-i în numele Franţei, care le oferea ospitalitatea şi al Italiei ai cărei fii erau.

În marea sală de mâncare din palatul guvernatorului li se oferi

aviatorilor un banchet la care luară parte toate notabilităţile civile şi militare.

După-amiază vizitară oraşul şi împrejurimile.

Apoi, după o noapte de odihnă, avură o conferinţă cu dl. Brunet; şi se hotărâră ca, a doua zi, să viziteze însoţiţi de un gardian şef al penitenciarului, insula Pinilor, la est de Numea, la o distanţă de cincizeci de kilometri pe mare.

Aeroplanul fu lăsat la cazarmă, unde se construise în grabă un hangar provizoriu şi un pichet de soldaţi fu pus de gardă.

Astfel a doua zi, după ce petrecură înc-o zi vizitând oraşul şi împrejurimile, cei trei cercetaşi se îmbarcară pe şalupă cu vapori spre a se duce în insula Pinilor.

Erau întovărăşiţi de Zomba, bineînţeles şi de seful gardian, care se numea Pinton.

CAPITOLUL III
Schelet, Sânge negru şi Dinţi de lup

În insula Pinilor, vasele ancorează în satul Numea, de oarece acolo se găseşte o mică plajă cu un debarcader adăpostit.

Când cei cinci oameni săriră din barcă, văzură ieşindu-le înainte, în fugă, doi gardieni de la penitenciar care păreau foarte emoţionaţi.

— Ce e? întrebă Pinton.

— Într-adevăr, pare că s-a întâmplat ceva, zise Raimondo.

Aproape imediat gardienii, abia răsuflând, ajunseră la debarcader şi începură să spuie împreună:

— Schelet, Sânge Negru şi Dinţi de lup au evadat!

— Evadat! strigă înmărmurit Pinton.

— Da şi înainte de a fugi au comis un delict.

— În ce mod?

Amândoi începură să vorbească repede în fraze scurte. Şi trunchiate, întrerupându-se unul pe altul aşa că nu se mai înţelegea nimic.

Pinton le porunci să tacă, apoi, întorcându-se spre unul din ei:

— Povesteşte d-ta, Panis.

— O, nu e mult de povestit! Schelet, Sânge Negru şi Dinţi de lup au lipsit aseară de la apel. Au fost căutaţi toată noaptea fără nici un rezultat. Dar, azi dimineaţă, făcând rondul, am găsit pe mal, colo îndărătul unei stânci, cadavrul şoferului d-lui Grandjean.

— Domnului Grandjean? exclamă Pinton, pălind.

— Da. Am făcut repede o anchetă şi am ajuns la concluzie abia acum.

— Ei bine?

— Ei bine, ştiţi pe Patard, Schilodul?

— Da, da.

— Patard se găsea ieri îndărătul acelei stânci, chiar în locul unde fu găsit azi dimineaţa cadavrul şi asistă la sosirea, în grup, a celor trei ocnaşi care aruncându-se asupra şoferului îl uciseră. Apoi se îmbarcară în barca automobil, lăsată pe ţărm de acesta.

— Dar, de ce o lăsase pe ţărm?
— Avea o întâlnire cu o fată...
— A! Bun! Continuă.
— Şi am dedus că această fată. Care e o servitoare indigenă e complicea ocnaşilor.
— E arestată?
— Bineînţeles.
— Atunci?
— Atunci e vădit că cei trei ocnaşi s-au îmbarcat şi au plecat.
După un moment de tăcere, Pinton, întorcându-se la cercetaşi explică:
— Domnul Grandjean e unul din colonii cei mai bogaţi din Numea. Schelet, Sânge Negru şi Dinţi de Lup sunt nişte ocnaşi de cea mai rea speţă. Nu-i pierdeam din ochi şi nu înţeleg cum au putut stabili o complicitate cu servitoarea.
— Ce veţi face? întrebă Raimondo.
— Nu ştiu. Trebuie în primul rând să vestim pe guvernator şi să luăm toate măsurile pentru a-i urmări.
— Ce de istorii! zise Marius, impacientat. Deoarece avem o şalupă cu aburi şi suntem înarmaţi, n-avem de cât să pornim pe urmele lor. Trebuie să ştiţi, sau cel puţin să presupuneţi ce direcţie au luat; căci, în definitiv, oceanul e de toate părţile şi ocnaşii când evadează trebuie să aibă o ţintă uşoară de ajuns.
— Asta e sigur, zise Pinton, dar nu pot face nimic fără ordinul guvernatorului. E un caz foarte grav.
Şi întorcându-se spre gardieni.
— Panis, unde e fata?
— Am pus s-o închidă într-o celulă.
— Ei bine trebuie s-o transporte imediat la Numea.
— Tocmai asta voiam să facem, când aţi sosit dv.
— Nu eraţi deci singuri?
— Nu, d-le şef, eram cu doi camarazi care au dus pe fată în celulă.
Între timp, cercetaşii vorbeau încet între ei şi când văzură că Pinton părea cam nehotărât după ce vorbise din nou cu gardienii, schimbară o privire şi Raimondo declară:
— Ascultă, ce-ţi propunem noi.
— Ne vom duce să căutăm pe ocnaşi. Dv., veţi duce fată la Numea, veţi lua ordine de la guvernator şi veţi proceda în consecinţă. Astfel nu vom pierde timp.
— E drept, zise repede Pinton, dv. sunteţi liberi să faceţi ce

vreţi. Vedeta e la dispoziţia dv. Mai e una aici cu care voi pleca eu împreună cu fata şi un gardian.

— Atunci spune-mi ce direcţie trebuie să luăm. Jean Bart are o hartă amănunţită a Noii Caledonii. Şi apoi trebuie să fie o busolă pe bordul vedetei.

— Ne trebuie provizii, căci dacă vom sta mai multe ore, sau chiar două sau trei zile nu putem pierde timpul vânând.

— Aveţi dreptate. Vi se vor aduce îndată provizii, apă şi cafea şi veţi putea pleca.

— Foarte bine.

Pinton dete câteva ordine, în grabă lui Panis.

Cei doi gardieni se duseră în fugă până în sat ale cărui prime case se zăreau printre cocotieri iar gardianul şef, examinând harta lui Jean Bart, da explicaţiile necesare celor trei cercetaşi.

— Sunt sigur că aceşti trei delicvenţi erau în legături secrete – deşi n-am probe, am motive să bănuiesc aceasta.

— Cu câţiva ocnaşi evadaţi şi retranşaţi în districtul Uegoa la extremitatea occidentală a Noii Caledonii. Acolo, în jurul muntelui Panie, care e cel mai înalt pisc din insulă, există o regiune complet sălbatică ce serveşte de refugiu unui număr oarecare de ocnaşi. N-au putut fi niciodată prinşi pentru că ar fi însemnat să se expuie în mod inutil viaţa oamenilor noştri. Dar ocnaşii deşi în siguranţă în refugiul lor nu îndrăznesc totuşi să iasă de acolo. Într-o zi sau într-alta, împinşi de nevoia de a-şi căuta hrana sau îmbrăcăminte, vor fi nevoiţi să se coboare în valea ocupată de coloni şi atunci câteva focuri de puşcă ne-ar descotorosi de ei; şi-apoi, semnalmentele lor fiind cunoscute pretutindeni, s-a pus chiar un premiu pentru cine îi va prinde, sau îi va ucide. Cred deci că aceştia care au evadat acum au profitat de faptul că aveau la îndemână o barcă cu motor spre a fugi în districtul Uegoa trecând prin strâmtoarea pe care o vedeţi între insula Pinilor şi Noua Caledonie şi mergând de-a lungul coastelor trebuie să se îndrepte spre nord-vest până la plaja Mengaliei, pe care o vedeţi însemnată pe hartă. Făcând înconjurul ei şi pătrunzând în aceste strâmtori vor ajunge la poalele muntelui Panie. Dacă-i veţi putea ajunge înainte de jumătatea drumului vă va fi uşor să-i capturaţi şi să-i dezarmaţi; dar dacă au avut timpul să debarce va fi mai grav căci acolo vor găsi complici care posedă revolvere şi carabine.

— Lăsaţi pe noi, zise Raimondo. Şi spuneţi guvernatorului să nu ţie seamă de noi şi să procedeze ca de obicei; desigur că dacă

nu vom putea prinde pe bandiţi, vom putea totuşi să-i ţinem în respect până la sosirea trupelor. N-ar trebui să profitaţi de prezenţa noastră şi de concursul pe care vi-l dăm ca să încercaţi să curăţiţi muntele Panie de ocnaşii evadaţi, care s-au cuibărit acolo.

Aceste cuvinte, care ar fi părut prezumţioase în gura oricărui altul, nu erau în gura lui Raimondo; căci cunoaştem faimoasele isprăvi făcute în modul cel mai firesc şi pe care n-ar fi îndrăznit să le încerce alţii stingheriţi de rutina administrativă.

Pinton, care ştia aceasta şi îi admira, nu se opuse la ideea lui Raimondo.

Vedeta era condusă de un marinar cârmaci şi motorul era supravegheat de un mecanic foarte îndemânatec.

Se putea conta pe colaborarea celor doi oameni.

Şi pilotul Jonin şi mecanicul Novai, care auziseră, strigară împreună:

— Plecăm?

După tonul lor se cunoştea cât se simţeau de mândri de a colabora cu cei trei cercetaşi, ale căror isprăvi le cunoşteau din auzite.

— Ne-am înţeles, zise Raimondo, dar trebuie s-aşteptăm proviziile.

După puţin timp, gardienii se înapoiară; unul aducea două mari bidoane cu apă amestecată cu cafea, alcool şi zahăr; celălalt un coş mare cu tot felul de provizii.

Cât pentru muniţii, cei patru călători aveau destule, deoarece cartuşierele le erau pline, dar gardienii aduseseră, ca precauţie, două carabine şi două pachete de câte o sută cartuşe fiecare, destinate pilotului şi mecanicului.

Cercetaşii, care erau foarte bucuroşi de neaşteptatul incident mult mai interesant decât o simplă vizită la penitenciar – vizită amânată doar pentru un moment – strânseră mâna lui Pinton, răspunseră cu un gest la salutul celor doi gardieni şi săriră înăuntrul vedetei.

Zomba îi precedase.

Toţi erau la posturile lor şi Raimondo dete ordinul de plecare.

După două minute, ocolind stânca, pierdură din vedere satul Numea. Vremea era frumoasă şi liniştită, iar marea abia încreţită de mici valuri.

Vedeta cu aburi era de construcţie nouă, având o punte în semicerc şi două mici cabine prevăzute cu hamacuri. Mai era

apoi pe bord o maşină de încălzit, alimentată de combustibilul motorului, aşa că se putea trăi pe bord, daca nu luxos, cel puţin în mod comod.

Cei trei cercetaşi erau, dealtminteri deprinşi cu toate şi pentru ei era deajuns, dacă aveau provizii.

Vedeta se numea „Scânteia”. Mergea cu mare repeziciune. Făcea până la treizeci de kilometri pe oră. Distanţa dintre insula Pinilor şi marea stâncă Mengalia e de 158 kilometri. Deci, pentru a o străbate, trebuiau cel puţin cinci ore.

Erau orele zece de dimineaţă şi ocnaşii comiseseră crima în ajun, înainte de miezul nopţii.

Aveau deci avantajul de a fi cu mult mai înainte aşa că nici nu putea fi vorba de a-i opri în largul mării, afară numai de cazul unei opriri neaşteptate a bărcii automobile.

Totuşi o astfel de oprire era posibilă şi cei trei cercetaşi hotărâră să nu lase neexplorată nici o sinuozitate a ţărmului, deşi era puţin probabil să li se fi întâmplat un accident chiar de la început.

Calculară deci, că timp de o oră supravegherea ar fi fost inutilă şi întrebuinţară acest răstimp ca să vorbească cu pilotul, care cunoştea bine pe evadaţi.

— Mii de pipe! Povesteşte-ne tot ce ştii! exclamase Marius când află. Asta ne va face să mai trecem timpul şi poate ne va fi de folos în căutările noastre.

— Ceea ce ştiu, zise Jonin, e destul de curios şi l-am aflat într-un han din Numea, într-o seară când intrasem acolo din întâmplare. Erau ocnaşi liberaţi dar supuşi recluziunii în insulă; bucurându-se de o semi-libertate se adunau în acel local şi vorbeau destul de liber când ştiau că nu era pe acolo nici un poliţist. Întâmplarea făcu în seara aceea să mă găsesc îndărătul unui paravan, pe care patroana localului îl pusese ca să mă apere de un curent. Ocnaşii deci, se crezură singuri. Şi n-am spus încă la nimeni, aceea ce vă voi spune acum.

— Pentru ce? întrebă Jean Bart.

— Pentru că poliţiei nu-i poate servi la nimic şi apoi e mai bine să nu te pui rău cu ocnaşii.

— Ţi-e frică, mii de pipe!

Jonin surâse, fără să se supere.

— Frică nu şi veţi vedea, dacă mi se va prezenta ocazia. Dar, aici e bine să eviţi an lucru, să rişti de a primi un glonţ pe când treci prin vreun loc mai izolat. Sunt accidente care se întâmplă

adeseori şi se produc totdeauna când vorbeşte cineva prea mult. Înţelegeţi, eu vreau să lupt faţă-n faţă, cu arma în mână; dar să fiu asasinat, fără să ştiu de unde vine lovitura, nu!

— Ei bine, vorbeşte! insistă Raimondo.

— Vă voi spune îndată. Se pare că printre bandiţi există o asociaţie secretă. Domnul Pinton ştie şi el ceea ce am aflat eu; dar nu de la mine, ci în alt mod; m-am convins de asta, după unele vorbe care i-au scăpat. Această asociaţie ar voi să fondeze în centrul Australiei un soi de republică numai din evadaţi fie din Noua Guiana, fie din Noua Caledonie sau din coloniile penitenciare engleze.

— Dar e o idee nebunească! exclamă Jean Bart.

— Da şi tocmai fiindcă toţi spun aşa, nimeni nu crede. Eu v-o spun numai spre a vă informa. Dar, sunt sigur de un lucru: Schelet, Sânge-negru, Dinţi de lup sunt şefii acestei asociaţii. Ei corespondează cu un deportat englez din Australia. Ştiţi că Australia nu e departe. Aşa că n-ar fi de mirare, dacă s-or fi dus la muntele Panie, nu ca să se refugieze acolo, deoarece guvernatorul, ar putea într-o zi, când ar fi rău dispus, să comande o expediţie, în masă împotriva muntelui şi să-i scoată din ascunziş – ci ca să ia de acolo pe ceilalţi colegi spre a se duce cu toţii împreună în Australia.

— E curios! observă Raimondo. Guvernatorul ştie?

— Presupun că Pinton, care ştie, i-a spus.

— Dar atunci, întrerupse Jean Bart pentru ce nu ia măsuri? Pentru ce nu caută pe afiliaţi. Ar trebui să puie să spioneze, să caute să afle legăturile lor.

— O! Credeţi că e uşor? Ocnaşii obişnuiţi să fie supravegheaţi sunt de o viclenie extraordinară. Dacă într-adevăr există o astfel de asociaţie cu ramificaţii necunoscute şi cu raporturi în străinătate, noi n-avem însă nici o probă. Cum să procedezi fără probe? Şi-apoi sunt împărţiţi în diverse categorii. Unul e în penitenciar, altul e pus la o muncă în exterior şi altul aproape liber ca şi un colon sub simplă supraveghere. Sunt unii, care-şi au pământul lor cultivabil, căsuţa şi familia lor, dintre aceia care s-au căsătorit cu indigene sau emigrante. Cum vreţi să se supravegheze nişte oameni, care în situaţii atât de diverse pătrund în toate clasele societăţii din Numea? Sunt câţiva fierari, alţii servitori, comisionari, alţii în administraţie. Unde vreţi să se prindă complicii?

Cercetaşii nu mai obiectară nimic în faţa unor raţionamente

atât de juste.

— Cum sunt, în definitiv, aceşti indivizi? întrebă Marius. Schelet, Sânge negru şi Dinţi de lup sunt porecle, nu e aşa?

— Da şi i-am văzut de mai multe ori. Numele acestea derivă de la fizicul lor. Schelet e înalt şi slab numai oasele şi pielea. Dar are nişte muşchi solizi ca nişte cabluri de oţel. Sânge Negru e de statură mijlocie, mai mult gras şi cu figura atât de congestionată în cât pare neagră, mai ales când bea. Dinţi de Lup are un defect la dinţi, de unde i-a provenit şi numele. Buza superioară e întoarsă în sus în mod ciudat, având în mijloc o crăpătură prin care apar, chiar când gura e închisă, doi dinţi care muşcă buza pe jos; şi această particularitate împreună cu forma obrazului şi expresia fioroasă a ochilor îi dau un aspect sălbatec.

— Înţeleg, sunt nişte tipi primejdioşi. Asasinarea mecanicului şi complicitatea fetei, trebuie să fi fost pregătită de multă vreme.

— O! Sunt într-adevăr periculoşi şi au fost pedepsiţi cu carcera de mai multe ori pentru răzvrătiri. Dacă n-au ucis încă pân-acum nici un gardian, e din cauză că se temeau de ghilotină sau de a fi împuşcaţi. N-aveau de cât un scop: să evadeze. Şi l-au pus însfârşit în execuţie cu un rezultat fericit.

— Da, zise Marius cu simplicitate, cu rezultat fericit, dacă n-am fi noi. Dar le vom arăta cine sunt cei trei cercetaşi.

Între timp ajunseseră la linia de stânci de mărgean, care mărginesc coastele de nord ale Noii Caledonii.

Discutară asupra problemei de a trece printre stâncile de coraliu şi Noua Caledonie sau pe la nordul stâncilor, în largul mării.

Era puţin probabil ca ocnaşii să se fi aventurat prin canalul continuu brăzdat de bărci de pescari şi unde ar fi putut fi mai uşor arestaţi.

Deci pilotul manevră spre larg, nedepărtându-se totuşi de stânci mai mult de vreo zece metri.

CAPITOLUL IV
Barca-automobil

E de prisos să mai insistăm asupra navigări „Scânteii” de la insula Pinilor la stânca Mengalia. Drumul se făcu fără incidente. Şi după cinci ore şi jumătate de navigare, în timpul cărora prânziră copios, cei cinci urmăritori ajunseră, la extremitatea acelui brâu de stânci, adică la marea stâncă Mengalia.

Într-adevăr, aici acel brâu se desfăcea într-o mulţime de mici insule; iar la şapte sau opt kilometri de stânca cea mare se vedea coasta înaltă şi accidentată formând muntele Panie, înalt de 1650 de metri.

Jonin, după ordinul lui Raimondo acostă la picioarele muntelui într-un loc lăsat liber de stâncile de mărgean.

Era probabil că, în graba de a debarca spre a se îmbarca din nou ocnaşii nu se gândiseră să ascundă urmele.

Erau orele trei după-amiază. Timpul se menţinea frumos, dar valurile erau mai mari. La câţiva metri de ţărm căutară un punct de acostare. Dar mâlul era foarte drept format din stânci acoperite de vegetaţie începând de la o distanţă de vreo cincizeci de metri în sus. Şi acei cincizeci de metri de stâncă prezentau o suprafaţă zgrunţuroasă, întretăiată de crăpături şi colţuri ascuţite, fără pic de vegetaţie pe ele.

— La naiba! Mă gândesc unde au debarcat, dacă au venit aici? exclamă Raimondo.

Marea izbea cu putere baza stâncii şi nu se puteau apropia fără pericol. Trebuiau s-o ocolească la o distanţă de vreo doi metri ca să nu fie izbiţi de vârfurile de stânci care ieşeau din apă.

Deodată, Jean Bart, care se găsea la prora vedetei, în picioare şi cu binoclul la ochi, strigă cu voce poruncitoare:

— Aplecaţi la babord! Încet!

Raimondo şi Marius înţeleseră că tovarăşul lor avea un motiv important ca să dea acel ordin iar Zomba se şi ridică luându-şi carabina.

Mecanicul şi pilotul executară comanda. Raimondo zâmbi privind pe Zomba.

— Linişte, Zomba. Pune-ţi carabina pe umăr, căci desigur că ocnaşii nu s-au oprit pe mal. Au altceva mai bun de făcut în

interior. Pregăteşte-te să debarci şi chiar să faci o baie, căci nu văd nici un mijloc de a debarca fără să înotăm, sau să intrăm în apă până la genuchi.

Vedeta, manevrată cu precauţiune de Jonin, care executa toate instrucţiile lui Jean Bart, pătrunse printr-o masă de stânci ieşite la suprafaţa apei, riscând să fie desfundată în fiecare clipă.

Şi dacă s-ar fi produs cea mai mică spărtură în pereţii vedetei care era în întregime din tablă de oţel, ar fi fost impasibil de a o repara.

Deodată toţi scoaseră un strigăt. La câţiva metri doar, într-o scobitură a stâncii se vedea o barcă cu motor.

Un minut după aceea, vedeta acostă alături de ea. Era goală bineînţeles. O ancoră legată cu un lanţ o ţinea lângă stâncă. În scobitura aceea, apa era foarte liniştită.

Desigur că ocnaşii ştiuseră aceasta mai dinainte. Toţi se întrebară:

— Ori fi debarcat de mult?

Dar cercetaşii aveau obiceiul să procedeze imediat, profitând de împrejurări, fără a mai pierde timpul în presupuneri.

Raimondo ordonă:

— Jonin, Naval, rămâneţi aici cu armele gata. Bineînţeles, nu trebuie cu nici un preţ să lăsaţi ca bandiţii să vă ia barca. Dar nici nu trebuie să vă riscaţi prea mult pielea. Dacă vedeţi pericolul, ieşiţi în larg cu amândouă vasele şi puneţi-vă în afară de bătaia gloanţelor.

— Dar, atunci dv.? întrebară împreună Jonin şi Novai.

— Noi avem de lucru pe uscat.

Dacă împrejurările ne împiedică de-a ne înapoia, porniţi spre Numea, iar noi vom lua-o pe uscat spre Puebo, capitala acestui district. Vă va fi uşor apoi să veniţi să ne luaţi.

— Atunci ne despărţim definitiv? întrebă Jonin.

— Definitiv, nu! Căci s-ar putea să ne înapoiem ca să ne îmbarcăm; dar nu ştim câţi ocnaşi se găsesc aici. Urmărind pe unii e probabil ca alţii să vie aici şi descoperindu-vă să puie mâna şi pe vedetă, lucru la care trebuie să vă împotriviţi cu îndârjire. Dacă sunteţi atacaţi în număr superior, fugiţi imediat în larg. Dacă până mâine dimineaţă nu ne vom fi întors, veţi rămâne în larg încă 24 de ore, adică până la consumarea proviziilor; şi după ce-o trece acest timp, veţi pleca, fără a ne mai aştepta. Noi vom ajunge pe calea de uscat la Uegoa.

— Dar, strigă Jonin, ridicând braţele: Dacă veţi fi ucişi!

— Desigur, putem fi ucişi – răspunse Marius – căci nu suntem nemuritori şi nu purtăm nici zale nici căşti. Dar, chiar dac-aţi veni cu noi, nu ne-aţi putea salva. Ba dimpotrivă, s-ar întâmpla că bărcile ar rămâne nepăzite şi că ocnaşii ar putea uşor pune mâna pe ele. Voi ne-aţi adus pân-aici; şi prezenţa bărcii cu motor e o dovadă că şi cei trei ocnaşi au debarcat în acest loc. Suntem deci pe urme bune. Venind cu noi, ne-aţi încurca.

— Dacă vă înapoiaţi la Numea fără noi, adăogă Raimondo, raportaţi guvernatorului cele întâmplate; şi dacă el nu va fi primit pân-atunci o telegramă din partea noastră din Uegoa va însemna că suntem în pericol în mijlocul munţilor. Şi veţi putea veni în ajutorul nostru.

Fu o clipă de tăcere.

Apoi Jonin răspunse:

— Bine. Trebuie deci să considerăm ceea ce ne-aţi spus ca un ordin formal?

— Da, ca un ordin formal.

Şi întinse mâna pilotului şi mecanicului.

Cei trei oameni, mişcaţi, strânseră mâna cercetaşilor şi lui Zomba; şi un minut după aceea, Raimondo, Marius, Jean Bart şi Zomba puneau piciorul pe o mică stâncă formând un fel de debarcader la picioarele peretelui de stânci.

Chiar în punctul acela era ancorată barca-automobil.

Lui Marius îi veni o idee.

Se întoarse şi strigă:

— Jonin! Cred că aţi face mai bine să ridicaţi imediat această ancoră şi să ieşiţi în larg. Astfel nu mai riscaţi nici o surpriză. Cât pentru noi, dacă ne întoarcem, ne va fi uşor să vă chemăm: şi veţi veni atunci să ne luaţi.

— Am înţeles! zise Jonin.

Ridică ancora care ţinea barca cu motor şi o legă pe aceasta din urmă înapoia vedetei cu aburi. Cercetaşii văzură cu bucurie cele două bărci depărtându-se de plajă.

CAPITOLUL V
Urma

Trebuia toată îndrăzneala aproape inconştientă a celor trei cercetaşi, ca să se rişte într-o regiune necunoscută în urmărirea a trei bandiţi gata la orice şi la care se puteau ralia alţii tot atât de lipsiţi de scrupule şi de fioroşi.

Dar obişnuinţa de a sfida moartea, dispreţul pentru primejdie, rezistenţa fizică, curajul şi experienţa căpătată în atâtea aventuri îi făceau să se avânte, cu inima plină de încredere pe urmele acelor trei siniştri şi feroci indivizi. Şi apoi, erau ispitiţi şi de misterul, care înconjura acea asociaţie a evadaţilor.

Povestirea lui Jonin îi făcea să întrevadă ceva din domeniul romanticului şi îi interesa extraordinar.

Aşa că erau împinşi, mai mult de cât de dorinţa de a prinde pe cei trei ocnaşi, de curiozitatea de a dezvălui misterul acelei asociaţii, al cărei scop era de a forma o republică unică în felul ei, compusă din nişte oameni ieşiţi cu totul din rândurile societăţii.

Mai mult ca niciodată cei trei cercetaşi se simţeau capabili de a face minuni. O excitaţie nervoasă le înzecea forţele.

Cu toată gravitatea pericolului apropiat se priveau zâmbind cu o încredere liniştită şi gata să intre în acţiune.

Primul lucru de făcut era să escaladeze stânca. Şi Marius, observă, uitându-se în sus:

— Mii de pipe! Pe unde au trecut ocnaşii, trebuie să treacă şi cercetaşii.

Ceilalţi doi aprobară cu convingere.

Trebuia totuşi să ştie pe unde trecuseră ocnaşii spre a putea urma acelaş drum.

Stânca forma un fel de cornişă de vreo doi metri lăţime deasupra mării şi se întindea pe o lungime de vreo şaptezeci de metri, cât se putea vedea cu ochii.

Marea fiind în timpul refluxului, valurile nu ajungeau până la acea cornişă.

Dar, în timpul fluxului desigur că o acopereau.

Cei trei cercetaşi şi Zomba o străbătură în toată lungimea.

Sperau să găsească un loc în care să fie trepte naturale sau cel puţin crăpături, care să le înlesnească urcuşul.

Prezenţa bărcii dovedea că ocnaşii debarcaseră acolo şi că de acolo porniseră în interiorul insulei. Presupunerile lor erau juste.

Marius, care mergea înaintea celorlalţi, ajunsese aproape la capătul cornişei, când văzu, în stânga sa, pe păretele de stâncă zgârieturi, făcute desigur de cuiele unor cizme.

Ridică atunci capul şi constată că la un metru deasupra acelor zgârieturi se găsea un colţ de stâncă ce putea servi de reazim mâinilor; şi că deasupra acelui colţ se găsea o crăpătură destul de adâncă ce împărţea stânca în două părţi.

Crăpătura avea vreo cincizeci de centimetri în lărgime. Nu se putea vedea ce adâncime avea dar mergea aproape vertical până în vârful stâncii.

— Nu mai încape îndoială – mii de pipe! exclama Marius. Au trecut pe-aici. Ia să vedem.

Având carabina pe umăr şi revolverul la brâu, Marius putea uşor să se urce ţinându-se cu mâinile de colţul acela de stâncă. Făcu o sforţare şi dintr-o dată fu călare pe ea. De acolo, întinzând doar braţul atingea marginea de jos a crăpăturii!

Procedând, după cum făcuse cu un moment mai înainte se ridică în picioare. Atunci, observă că, în fundul acelei crăpături, ce pătrundea în munte pe o adâncime de doi sau trei metri, stânca forma un plan înclinat, uşor de escaladat.

Probabil că în vârf se găsea o platformă dincolo de care se înălţa muntele vertical numit Panie.

Făcând aceste constatări. Marius le împărtăşea şi camarazilor săi. Astfel că aceştia n-aveau altceva de făcut decât să se ţie după dânsul.

După un sfert de oră se găsiră pe marginea stâncii, de unde dominau o fâşie lată de mare.

Văzură, micşorate mult de distanţă, barca-automobilă şi vedeta, nemişcate la câţiva metri de ţărm; agitară mâinile în semn de adio şi fără a şovăi porniră pe terenul acoperit de iarba deasă spre muntele împădurit.

Se uitară în toate părţile spre a descoperi vreo urmă de trecerea ocnaşilor.

Zomba, cu mirosul său de fost sălbatec, fu primul care le descoperi. Erau aproape imperceptibile.

Dar, negrul observase, că la distanţe regulate, iarba era mai puţin înaltă.

Aplecându-se, văzură câteşi patru că era chiar puţin aplecată.

— Mii de pipe! observă Marius; desigur că mergând, ocnaşii au

călcat iarba; dar fiindcă au trecut mai multe ore iarba s-a ridicat încetul cu încetul sub acţiunea înviorătoare a soarelui. Nu însă destul în cât să nu lase urme de trecerea ocnaşilor.

Observaţia era exactă; şi deşi foarte neînsemnat, acest indiciu îi punea pe urme sigure.

Ajunşi la picioarele muntelui se opriră.

Desigur că ocnaşii nu se aventuraseră în acele desişuri de nepătruns. Cunoşteau probabil vreo potecă.

Şi cei patru inşi începură să caute. Nu se despărţiră, după cum făceau, de obicei, în asemenea cazuri; se temeau de vreun pericol neaşteptat.

Merseră fără să facă zgomot şi vorbind încet, spre dreapta, de-a lungul marginii pădurii. Ajunseră astfel la o râpă care cobora până la nivelul mării şi care pătrundea adânc în peretele muntelui. Raimondo descoperi că luând-o pe marginea ei se puteau căţăra pe coasta muntelui. Dar, cea mai mică imprudenţă i-ar fi precipitat în fundul prăpăstiei în care se auzea vuietul unui torent nevăzut.

— Mii de pipe! constată Marius. N-o să fie tocmai uşor. Aşi vrea să fiu cel puţin încurajat de siguranţă ca bandiţii au trecut pe aici înaintea noastră:

Dar, Jean Bart, punându-şi puşca în bandulieră, înainta în patru labe pe marginea precipiţiului.

Examina terenul cu atenţia unui indian din America. Cei doi amici înţeleseră şi se opriră să-l observe, făcând semn lui Zomba să nu se mişte.

Ligurul se urcase vreo treizeci de metri, când se întoarse brusc cu chipul triumfător şi le făcu semn.

— Bravo! zise Raimondo. A găsit ceva interesant.

— Mii de pipe! Sper că e vreo urmă de-a ocnaşilor.

— E probabil!

Şi tot vorbind înaintară şi ei în patru labe, urmaţi de Zomba.

Şi însfârşit ajunseră câteşi patru pe o mică platforma concavă în care ploaia şi vântul acumulaseră puţin pământ pe care se vedeau bine urme de ghete cu cuie.

Erau foarte recente.

— Pe unde au trecut ei, vom trece şi noi! declară foarte liniştit Raimondo.

Şi adăogă:

— Înainte!

Dar ocnaşii avuseseră desigur vreo călăuză pe când ei nu

urmau decât propriul lor instinct, luându-se după urmele destul de vagi pe care le întâlneau ici şi colo.

Şi apoi, închipuiţi-vă configuraţia specială a locului:

O râpă destul de largă şi foarte adâncă ce spinteca muntele în două. Păreţii erau verticali, iar în fund sub o vegetaţie deasă se ascundeau apele vijelioase ale torentului.

Râpa, pe partea pe care se găseau cercetaşii avea cel puţin o adâncime de cincizeci de metri; de la marginea superioară pornea o creastă în zig-zag, care în unele puncte forma o cornişă destul de largă pentru trecut cu piciorul; dar într-altele se pierdea printre pietrele ce se rostogoleau la fiecare pas. Pe de altă parte arborii pădurii dominau prăpastia. În punctele cele mai primejdioase, tinerii erau nevoiţi să se târască printre rădăcinile ce se încâlceau chiar în marginea prăpastiei, sau agăţându-se de arbori să treacă de la unul la altul ca în exerciţiile de trapez zburător.

Pentru cineva care n-ar fi avut nimic în spinare, exerciţiul, deşi periculos, ar fi fost destul de uşor de executat.

Dar, pentru nişte indivizi încărcaţi cu carabine, revolvere, securi, centură-cartuşieră plină şi alte obiecte, greutatea era mult mai mare, căci corpul era mult mai greu şi mişcările mai puţin libere.

Dar cei patru tovarăşi se găsiseră adeseori – mai ales prin Africa – în situaţii mult mai grele.

Şi apoi, curiozitatea care-i îmboldea îi făcea să fie foarte optimişti în faţa primejdiilor şi greutăţilor întreprinderii.

Raimondo, în calitatea sa de şef, trecu cel dintâi. Apoi, veni Marius. După el Jean Bart şi însfârşit Zomba.

După mica platformă concavă, râpa urca în linie dreaptă urmând o diagonală foarte înclinată.

La prima ochire stânca părea netedă, fără asperităţi, fără posibilităţi de reazim pentru mâini sau pentru picioare. Dar, gândindu-se că ocnaşii trecuseră pe panta aceea, cercetaşii îşi ziseră că şi ei vor găsi mijlocul.

Într-adevăr, pe când se târau pe mâini şi pe genuchi, observară că stânca nu era netedă ci cam zgrunţuroasă, evitându-le astfel posibilitatea unei alunecări care le-ar fi putut fi fatală.

După vreo cincizeci de metri, se găsiră în faţa unei îngrămădiri de pietre dezlipite, care înlocuiau pe o distanţă de vreo treizeci de metri brusca întrerupere a râpei.

Înţeleseră că trebuiau să devieze spre stânga, spre a ocoli acele pietre care i-ar fi putut târî în vale şi agăţându-se de rădăcinile şi ramurile arborilor izbutiră însfârşit, să treacă de partea cealaltă.

Şi acolo un alt perete de stâncă li se prezintă înaintea ochilor.

Începură să meargă iarăşi de-a buşilea pe marginea îngustă a peretelui, dar fură nevoiţi să se oprească într-un punct în care acel brâu se termina şi arborii se înălţau vertical deasupra precipiţiului.

— Acum, zise Marius trebuie s-aplicăm toate noţiunile noastre de gimnastică.

— Libertate deplină pentru toţi! exclamă Raimondo. Acei care nu sunt prea siguri de agilitatea braţelor lor se vor târî printre rădăcini, trecând de la una la alta. Ceilalţi vor face ca maimuţele.

— Eu mă târăsc, declară Jean Bart.

— Eu fac pe maimuţa! afirmă Marius.

— Şi eu! adăogă Zomba.

— Şi eu, replică Raimondo, voi imita pe Jean Bart.

Şi Marius, fu primul care făcându-şi vânt se prinse cu mâinile de o ramură care se întindea orizontal deasupra prăpastiei.

Dar abia se agăţase şi observă cu un surâs fin:

— Scoarţa e jupuită de curând în locul unde ţin eu mâinile.

Şi ocnaşii au trecut tot pe-aici.

Dedesubtul lui se auzi vocea lui Raimondo, care zicea:

— Şi eu văd pe rădăcini semnele de cuie. Şi pe-aici au trecut ocnaşii.

Încurajaţi de aceste constatări nu mai vorbiră. Pe când Marius şi Zomba săreau de la o ramură la alta cu o nemai auzită agilitate şi îndrăzneală, dedesubtul lor Raimondo şi Jean Bart se strecurau ca nişte şopârle printre rădăcini, sau dispăreau prin frunzişul des, apărând apoi ceva mai departe.

Uneori se frecau de flancul precipiţiului ca să se prindă cu mâinile şi picioarele de o rădăcină mai depărtată, apoi îndreptându-şi corpul cu o opintire, descriau un sfert de cerc în gol spre a-şi face iarăşi vânt şi a se agăţa de altă rădăcină.

Era într-adevăr ceva fantastic.

Şi, zâmbind, nepăsători, cei trei cercetaşi şi Zomba continuau straniul drum. Pe care desigur că trecuseră şi aceia pe care îi urmăreau.

Şi astfel aveau o idee precisă de curajul de îndrăzneala şi de agilitatea celor trei ocnaşi.

Gândul că vor avea de luptat împotriva unor astfel de adversari le înzecea puterile şi curiozitatea şi făcea să le sporească dorinţa de a ajunge mai curând la ţintă.

Acel exerciţiu de gimnastică dură mai bine de o oră.

Când putură, însfârşit, sta în picioare, unul lângă altul pe un teren stâncos, dar sigur, se priviră râzând şi suflând încă greu, iar Marius zise:

— Mii de pipe! E ceva mai bun decât gimnastica suedeză. Din fericire am transpirat atâta în Africa în cât acum suntem imunizaţi în contra transpiraţiei, altminteri cămaşa mi-ar fi toată udă.

Dar câteva picături le îmbroboneau la toţi fruntea. Se şterseră cu dosul mânecii, răsuflară adânc şi toţi deodată se întoarseră ca să privească muntele şi să măsoare drumul pe care-l mai aveau de parcurs.

Ca şi cum destinul ar fi voit să-i recompenseze de ostenelile îndurate, constatară că principalele dificultăţi ale urcuşului fuseseră învinse.

Într-adevăr, din punctul acela marginea râpei prezenta un brâu destul de larg, ici şi colo întrerupt de mici spaţii acoperite cu iarbă.

Cercetaşii şi Zomba porniră din nou cu paşi uşori şi repezi.

Avură satisfacţia de a găsi adesea urme de trecerea evadaţilor.

Iarba era, într-adevăr, călcată de curând şi pe pământul moale sau pe stratul de frunze căzute, urmele erau şi mai vizibile.

— Bun! zise Raimondo. Dacă aceste urme nu se pierd în vreun punct, din pricina naturii terenului, atunci vom ajunge sigur la cuibul bandiţilor.

— Aşa sper şi eu! zise Jean Bart.

— Vezi bine, mii de pipe! strigă Marius.

Când spunem „strigă“ nu suntem tocmai exacţi, căci Marius avea un fel de a striga, care deşi vehement, era înăbuşit şi abia perceptibil pentru cine se găsea alături de dânsul.

Făcea ochii mari, căsca gura cu o mimică expresivă şi da absolut impresia celor care-l priveau, că striga cu violenţă.

Dar, din gura larg căscată nu ieşea de cât un strigăt înăbuşit astfel că se putea spune acest lucru extraordinar, că striga încet! …

Şi cei trei cercetaşi făcură, fără să se oprească, un drum de mai bine de o oră. Pătrunseră astfel mult în inima muntelui, dar,

spre marea lor uimire constatară că prăpastia nu se termina. Desigur acel precipiţiu spinteca muntele de la nivelul mării până la vârf. Căci vârful nu mai era departe.

La unul din popasuri, Marius se uită la ceas; erau opt şi un sfert.

Razele soarelui nu mai ajungeau până la ei; se găseau acum în mijlocul unei umbre răcoroase, căci soarele, la apus, era cu totul mascat de munte.

În jurul lor domnea o tăcere absolută. Nu se auzea nici zgomotul slab produs de micile vietăţi ale pădurii.

Desigur pădurile de pe muntele acela stâncos nu erau locuite, sau poate, la apusul soarelui animalele diurne se ascundeau, iar fiarele aşteptau noaptea ca să iasă din vizuinile lor.

De n-ar fi fost vegetaţia absolut exotică, cei trei cercetaşi s-ar fi putut crede în vreun loc izolat din Abruzzi sau Alpii italieni.

Dar gândul lor nu se opri la această iluzie căci erau preocupaţi de cei pe care îi urmăreau.

După cinci minute, Raimondo ordonă cu glasul pe jumătate:

— Înainte!

Dar după câţiva paşi, la o întorsătură a râpei se treziră în faţa unui perete de bazalt absolut neted, perpendicular, foarte înalt, ce se înălţa vertical deasupra prăpastiei.

Le închidea absolut drumul.

— Ah! observă Raimondo. Aici trebuie s-o luăm spre stânga şi să intrăm în pădure.

— E incontestabil! aprobă Jean Bart.

Marius, fără a-l mai asculta pornise de-a lungul zidului, intrând în pădure. Şi aproape imediat se opri şi întorcându-se chemă cu un gest pe ceilalţi. Când fură aproape le arătă după un colţ al zidului un mic foc pe sfârşite. Alături, se vedeau două cutii de tinichea goale în fundul cărora se mai vedea puţin untdelemn.

— Aha! exclamă Marius, domnii ocnaşi s-au ospătat. Priviţi: sunt cutii de sardele, luate de sigur din insula Pinilor.

— Trebuie să fie pe aproape observă Jean Bart, focul arde încă.

— Să fim prudenţi, sfătui Raimondo. Le putem cădea în spinare pe negândite, dar nu trebuie să ne lăsăm să fim surprinşi de ei.

— Se înţelege, mii de pipe! Noi trebuie să-i surprindem şi nu ei...

Şi Raimondo repetă ordinul favorit:

— Înainte!

Nu mai era timp de şovăit. Urmând mereu zidul şi depărtându-se în linie perpendiculară cu râpa, văzură o deschizătură în mijlocul desişului întunecos al pădurii.

Cei patru călători înaintară printre arbori şi ierburi înalte, căutând să nu facă nici un zgomot în trecerea lor. Aveau carabinele în mână, ochii bine deschişi, urechile aţintite şi nervii încordaţi.

CAPITOLUL VI
Şarpele răzbunător

Mergeau astfel de vreo zece minute când Raimondo, se opri brusc şi se plecă până atinse pământul cu genunchii.

Imediat ceilalţi trei, care erau în urmă îl imitară.

Raimondo, întorcându-se le şopti.

— Simt aici.

În tăcerea absolută se auzea un murmur de voci. Dar cuvintele nu se puteau distinge.

Deduseră că indivizii se găseau îndărătul vreunei întărituri a zidului de-a lungul căruia mergeau.

Se consultară din ochi ca de obicei. Li se întâmpla adesea să se înţeleagă dintr-o singură privire; şi cuvintele, când le rosteau nu erau de cât concluziunea unui gând unic.

Cu mişcări încete şi pline de precauţii se apropiară şi Raimondo le spuse:

— Cred că trebuie să ne despărţim. Jean Bart şi cu mine vom sta aici, sau vom înainta de-a lungul zidului, apropiindu-le cât mai mult de bandiţi.

— Şi noi?

— Voi, aţi face bine să vă furişaţi îndărătul tufişurilor acelea din dreapta, unde se poate intra fără a face zgomot şi să vă duceţi în partea cealaltă a locului în care se găsesc bandiţii.

— Cu alte cuvinte să-i încercuim.

— Tocmai! şopti Jean Bart.

— Şi pe urmă? replică Marius. Când îi vom avea înaintea ochilor voi de-aici şi noi din partea cealaltă, ce vom face?

— Vezi, asta e mai greu de spus. Nu sunt sigur! răspunse Raimondo. Să le trimitem câteva gloanţe ar fi prea uşor. Şi-apoi, mă întreb dacă avem dreptul să tragem asupra acestor oameni, fără a fi în legitimă apărare.

— Datoria noastră, rosti cu ton grav Jean Bart, nu e de cât de a-i captura, spre a-i pune în imposibilitate de a face răul.

— E şi părerea mea, răspunse Raimondo.

— La naiba! bombăni Marius. Trebuie să fie neapărat şi a mea!

Apoi, după o scurtă tăcere Marius reluă:

— Suntem patru. Dacă n-ar fi decât tot atâţia am putea să ne

repezim la ei şi strigând „sus mâinile” să-i ţinere în respect cu revolverele până ce Zomba, care are o forţă colosală, i-ar lega unul câte unul.

— Da, observă Raimondo. Dacă n-ar fi decât trei sau patru! Dar dacă cei trei sunt însoţiţi de alţi complici din banda celor refugiaţi pe muntele Panie atunci se schimbă lucrurile.

— În cazul ăsta, propuse Jean Bart, nu ne rămâne decât să-i spionăm şi să-i urmărim când vor porni la drum.

— Şi atunci Zomba şi eu, ne vom întoarce spre voi.

— Tocmai, conchise Raimondo.

— Dar, dacă vom fi descoperiţi şi atacaţi? continuă Marius.

— Atunci, răspunse Raimondo, va trebui să vă apăraţi.

— Şi noi, adăogă Jean Bart, dacă vom fi atacaţi, ne vom apăra.

— Astfel că, încheie Marius, un foc de puşcă din oricare parte, va fi semnalul luptei.

— Da, da! răspunseră împreună Raimondo şi Jean Bart.

— Ne-am înţeles, murmură Marius. La revedere! Vino, Zomba.

Şi cu carabinele în mână, Marius şi Zomba începură să meargă încetişor în direcţia arătată. Şi, în curând, dispărură.

Atunci Raimondo, plecându-se, şopti lui Jean Bart.

— Acum noi! Înainte!

Ceea ce voiau să încerce Raimondo şi Jean Bart era foarte primejdios.

Scopul lor era acesta:

Să se apropie de bandiţi în aşa mod încât nu numai să le audă cuvintele, dar să facă astfel încât să-i şi poată vedea.

Spre a izbuti nu trebuiau să facă nici cel mai mic zgomot.

Murmurul vocilor le indica perfect direcţia ce trebuiau să ia.

Trebuiau să meargă pe lângă peretele de bazalt, să ocolească cu cea mai mare băgare de seamă contrafortul care după toate probabilităţile masca locul, în care se găseau bandiţii şi după ce-i vor fi văzut să se ascundă îndărătul unor tufişuri.

Raimondo şi Jean Bart înaintară deci cu multă precauţie, ţinând mereu urechea şi ochiul aţintiţi.

Ajunseră astfel la contrafort.

Acolo deviară la stânga şi se depărtară de peretele de bazalt.

Înaintară extrem de încet, dar stimulaţi de vocile pe care le auzeau ajunseră în sfârşit la extremitatea contrafortului. Se opriră. Acum vocile erau perceptibile şi se puteau distinge cuvintele.

Ascultară o clipă, dar Raimondo ridică din umeri.

Convorbirea nu avea alt subiect de cât asasinarea mecanicului şi evadarea celor trei ocnaşi.

Totuşi, acea convorbire părea că interesa în deajuns pe banditşi, deoarece cei doi cercetaşi putură porni din nou cu mai mulţi sorţi de a nu fi observaţi.

Dealtminteri, după câţiva paşi se găsiră îndărătul unui tufiş foarte des şi printre frunzele acestuia văzură deodată lagărul bandiţilor.

Stând pe vine jos şi ne comunicându-şi părerile decât prin gesturi şi priviri, fură imediat acaparaţi de spectacolul cel aveau înaintea lor.

Într-o mică poiană, în jurul unui foc pe jumătate stins, deasupra căruia fripseseră o pasăre, ale cărei rămăşiţe se vedeau alături şedeau patru inşi.

Vorbeau, fumând ţigări; aveau lângă dânşii carabinele şi fiecare era înarmat cu câte un revolver pe care-l purta la cingătoare.

Printre cei patru oameni, Raimondo şi Jean Bart distinseră imediat pe Schelet, Sânge Negru şi Dinţi de lup.

Desigur că armele pe care le aveau la ei le fuseseră aduse de al patrulea bandit care îi întâmpinase.

Raimondo fu izbit imediat de un amănunt ciudat pe care-l arătă lui Jean Bart cu un gest: la picioarele unui arbore, la câţiva metri de ocnaşi, era săpată o groapă. Pământul scos era strâns pe marginile ei.

Şi pe acea grămăjoară de pământ era depus un săculeţ strâns la gură cu o sfoară.

După ce observă toate astea dintr-o ochire, Raimondo se întrebă dacă Marius şi Zomba ajunseseră şi ei la posturile lor şi dacă trebuia să dea semnalul de atac.

Dar, pe când îşi punea această întrebare, un al cincilea bandit ieşi din partea cealaltă a contrafortului de bazalt şi înaintă oprindu-se, în picioare, între Schelet şi Sânge Negru.

Acesta purta carabina în bandulieră.

Abia veni şi spuse:

— Camarazi trebuie să mergem; e ora. Şi cum vreau să vânez ceva, cred că ar fi timpul să ridicăm lagărul. Cine vine cu mine la vânat?

Raimondo şi Jean Bart, mulţumită descrierii ce li se făcuse, ştiau care dintre cei cinci bandiţi erau Schelet, Sânge Negru şi Dinţi de lup.

Văzură deci pe Schelet ridicându-se şi-l auziră spunând, pe când îşi lua carabina:

— Viu şi eu. Îmi face plăcere să trag un glonţ sau două.

Banditul pe care cercetaşii nu-l cunoşteau şi care şedea alături de cei trei, se sculă la rândul său şi zise:

— Viu şi eu!

Deci, n-ar mai fi rămas acolo decât Sânge Negru şt Dinţi de lup.

Raimondo nu ştia dacă să lase să plece pe ceilalţi trei, care se duceau să vâneze.

Dar, se gândi că ar fi fost primejdios să atace pe acei cinci oameni. Erau toţi înarmaţi şi desigur că n-ar fi stat la îndoială să facă uz de armele lor îndată ce şi-ar fi dat seama de prezenţa unor străini.

Pe când Raimondo făcea aceste reflexii Jean Bart se aplecă spre dânsul şi îi şopti:

— Să-i lăsăm să plece. Vom captura mai întâi pe cei doi, care au rămas; şi apoi, ne va fi uşor să-i ajungem deoarece focurile de armă pe care le vor trage în timpul vânătoarei ne vor servi de călăuză sigură.

Ideea era justă şi Raimondo aprobă cu un semn din cap.

Era liniştit în privinţa lui Marius şi Zomba, care n-aveau să întreprindă nimic până ce n-ar fi auzit semnalul convenit.

Dar, în acela timp se gândi:

— Numai dacă vânătorii nu s-ar duce prin partea unde sunt ascunşi! Lupta ar fi inevitabilă.

Se plecă la urechea lui Jean Bart iar acesta, auzind această reflexie, îşi pregăti carabina.

— Dacă auzim că cei trei vânători i-au descoperit, insistă Raimondo, le trimitem imediat ăstora de aici câte un glonţ în cap.

— Bineînţeles! Şi apoi alergăm în ajutorul lui Marius şi al lui Zomba.

— Da.

Dar din pricina tufişului nu puteau urmări expresia de pe figurile celor doi evadaţi, pe care la început îi văzuseră din profil, iar acum din spate.

Raimondo se uită în jur şi văzu la doi paşi un trunchi de arbore, care oferea un refugiu mai potrivit şi o poziţie mai comodă în cazul unei lupte, de vreme ce le permitea să stea în picioare.

Il arătă lui Jean Bart.

Deplasându-se extrem de încet, ajunseră îndărătul arborelui, de unde, aplecându-se puţin, vedeau foarte bine cele două fioroase figuri.

Cei trei vânători îşi aruncară armele pe umăr.

— Peste puţin, în grotă.

Sânge Negru răspunse:

— Ne-am înţeles.

Banditul care sosise cel din urmă zise:

— Ştiţi drumul? Nu uitaţi instrucţiunile mele.

Urmaţi peretele de bazalt, după cum aţi făcut pân-aici. Îl lăsaţi apoi la prima grămadă de pietre, treceţi peste aceasta în linie dreaptă spre stânga şi o luaţi pe potecă ce duce la grotă.

— Ştiu! Ştiu! răspunse Sânge Negru morocănos. Am memorie bună eu!

— Şi eu!

Şi dinţii de lup ridică din umeri pe când cei trei vânători dispăreau în pădure.

Cei doi cercetaşi erau îngrijoraţi. Li se părea la fiecare moment că auzeau o detunătură, care-i vestea de pericolul în care se găseau cei doi tovarăşi.

Şi ţineau carabinele îndreptate asupra celor doi bandiţi rămaşi în faţa lor, la o distanţă de patru metri.

Trecură câteva clipe.

Zgomotul paşilor celor trei vânători, care mergând călcau frunze şi ramuri uscate, se făcea din ce în ce mai slab...

Şi cei doi tineri începură să mai răsufle.

Jean Bart şopti:

— Când nu-i vom auzi, tu vei da semnalul.

— Da.

Şi aşteptară iarăşi, mai veseli, siguri de reuşita.

Îşi puseră carabinele în bandulieră şi scoaseră revolverele.

Peste câteva minute vor putea acţiona... Şi acele minute li se părură ore. Însfârşit, Raimondo se hotărî. Privi pe Jean Bart, care afirmă din cap. Şi era gata să dea semnalul convenit, când genovezul îl opri.

— Aşteaptă! şopti el, punându-şi revolverul la brâu.

Raimondo îl imită în mod maşinal.

Amândoi luară carabinele. Raimondo îşi întrebă prietenul din ochi. Iar acesta îi arătă în acelaş mod poiana: Cei doi bandiţi îngenuncheaseră în faţa groapei săpată la picioarele arborului. Şi

scoaseră din groapă mai multe săculeţe egale ca mărime cu acela, care era pe margine.

În momentul în care Jean Bart impusese tăcere lui Raimondo, câteva monede de aur căzuseră dintr-unul din acele săculeţe.

Dar, Raimondo văzu altceva care-i păru teribil. Atinse pe Jean Bart pe umăr, arătându-i cu degetul.

Amândoi rămaseră ca ţintuiţi locului.

Un şarpe ieşise de sub o piatră la vreun metru de bandiţi şi încet se târa în direcţia acestora.

Era un şarpe cu ochelari sau naja. De obicei acest soi de şerpi nu se găsesc decât în Egipt sau în Seneambia.

Dar, fie că se strecoară prin magaziile vapoarelor în timp ce acestea ancorează în porturile africane, sau cine ştie în care alt mod, dar călătorii îi găsesc în toate părţile lumii, unde clima nu e prea deosebită de aceea a Africei.

Avea corpul lung de un metru, rotund, ceva mai gros la mijloc şi acoperit cu solzi neegali. Capul ridicat era mic şi coada conică, lungă şi ascuţită, părea o săgeată, la aceeaşi înălţime cu capul.

Şerpii cu ochelari au particularitatea de a-şi dilata partea superioară a gâtului sub influenţa furiei sau a fricei.

Şi în momentul acela dilatarea se producea şi cei doi cercetaşi puteau vedea desluşit pe gâtul astfel lărgit un desen în forma unor ochelari, de la care îi vine şi numele. Muşcătura acestui şarpe produce imediat convulsiuni, urmate de toropeală şi apoi de moarte.

Şi totul se petrece în câteva minute numai.

Or, în momentul acela, era evident pentru cei doi cercetaşi, că şarpele se îndrepta spre Sânge negru şi Dinţi de lup.

Spre care dintre ei? Cei doi ocnaşi stând deoparte şi de alta a groapei se găseau la o egală distanţă de şarpe, căruia îi întorceau spatele.

Şi spectacolul era atât de emoţionant încât cei doi tineri încremeniţi fixau cu intensitate reptila.

În curând nu fu decât la câţiva centimetri de Dinţi de Lup spre care se îndreptă.

Acesta râdea ridicând un ultim sac pe care îl scosese din groapă. Deodată, ceea ce trebuia să se întâmple, se întâmplă.

Şarpele se întinse ca un resort şi în momentul în care Dinţi de lup punea jos sacul, fu muşcat la încheietura mâinii drepte.

Scoase un strigăt, se ridică dintr-o săritură şi după o secundă de încremenire, duse mâna la gură. Dar, ca şi când ar fi jurat să

nu-i scape nici unul, şarpele abia se lăsă la pământ şi se ridică din nou destinzându-se cu o repeziciune fulgerătoare şi înfigându-şi dinţii în braţul lui Sânge Negru.

Al doilea bandit scoase un urlet teribil, agitând cu furie braţul ca să scape de reptilă.

Şarpele azvârlit ca o săgeată, descrise un cerc în aer şt izbi de trunchiul îndărătul căruia se găseau Jean Bart şi Raimondo.

Raimondo vru să strivească sub călcâi capul reptilei ameţite.

Dar Jean Bart îl opri cu un gest şi murmură:

— Lasă! E un răzbunător trimis de Dumnezeu ca să facă dreptate!

Aproape imediat şarpele începu să se târască şi dispăru în desişul pădurii.

Atunci, cu revolverele în mână, Raimondo şi Jean Bart se repeziră la bandiţi, care căzuţi la pământ, se zvârcoleau cuprinşi de groaznice convulsiuni. Nici nu văzuseră pe cercetaşi, fiind cuprinşi de spasmele morţii.

În aceeaşi clipă, Marius şi Zomba care asistaseră şi ei la acea scenă extraordinară, apărură în faţa camarazilor lor.

Şi câteşi patru priveau cu o groază amestecată cu un fel de bucurie înspăimântătoarea agonie a celor doi ocnaşi.

Dar, după două sau trei minute, atenţia cercetaşilor fu atrasă de un zgomot de paşi care venea din pădure.

Marius înţelese imediat care era cauza şi spuse încet:

— Sunt ceilalţi trei care se întorc. Au auzit strigătele acestora.

— Să ne ascundem! răspunse Raimondo.

Şi dintr-o săritură, cercetaşii şi Zomba se ascunseră îndărătul contrafortului de bazalt.

O clipă după aceea apăreau Schelet cu tovarăşii săi.

Întâi rămaseră încremeniţi văzând pe cei doi nenorociţi zvârcolindu-se în agonie şi murind chiar după câteva clipe, sub ochii lor.

Schelet zise:

— Ce înseamnă asta?

Unul din cei doi bandiţi se aplecase asupra lui Sânge Negru şi văzuse la braţ muşcătura de şarpe.

Braţul era umflat, enorm, monstruos şi înnegrit.

Banditul se ridică, spunând:

— Nu încape îndoială, au fost muşcaţi de un şarpe.

Tremurând de groază, bandiţii se uitară pe jos, vrând să-l vadă dacă teribilul inamic era încă acolo.

În momentul acela chiar, cercetaşii şi Zomba se hotărî că să intervie.

Câteşi patru împreună, apărură în faţa banditilor, pe când Raimondo striga:

— Mâinile sus!

Dar, înainte ca ordinul să fi fost executat, fusese văzut de Schelet. Acesta, cu o mişcare de teroare şi poate chiar fără să se gândească, întinsese carabina pe care o avea în mână şi trăsese în direcţia noilor sosiţi.

Ceilalţi bandiţi, stimulaţi de exemplul lui, nu se supuseră ordinului lui Raimondo şi luară carabinele pe care le aveau pe umăr.

Pericolul în care se aflau cercetaşii şi Zomba era enorm. Vai, dacă bandiţii ar fi tras primii.

— Foc! ordonă Raimondo.

Cei trei cercetaşi şi Zomba aveau revolverele în mână! Câteşi patru traseră deodată şi Schelet, al cărui glonţ dase greş, fu primul care se prăvăli peste corpul lui Dinţi de lup.

Ceilalţi doi bandiţi fură răniţi, căci se clătinară, scoţând un strigăt, dar desigur rănile lor nu erau mortale. Ei avură încă puterea de a mai trage.

Dar cele două gloanţe nefiind bine trase, nu reuşiră decât să facă o gaură în pălăria lui Marius.

Revolverele fură puse imediat în acţiune şi cei doi bandiţi se prăbuşiră, morţi, la pământ.

Această tragedie neaşteptată şi, în ceea ce privea pe cercetaşi, involuntară, căci ei nu făcuseră altceva decât să se apere, nu durase decât câteva secunde.

Constatată imediat că toţi bandiţii erau morţi.

Astfel, aventura se termină în mod neaşteptat.

Desigur că providenţa hotărâse moartea ocnaşilor, căci cercetaşii n-avuseră această intenţie şi n-aveau ce să regrete.

Societatea era astfel scăpată de acei bandiţi extremi de periculoşi.

Cercetaşii se gândiră apoi la ceea ce aveau de făcut.

Raimondo fu acela, care hotărî:

— Să luăm sacii ăştia şi să ne coborâm la mare. Misiunea noastră aici e terminată.

— Nu e părerea mea, observă Marius. Trebuie sa mergem până la peşteră. Am auzit mai adineaori pe unul din bandiţi indicând drumul. Au poate alţi tovarăşi acolo? Nu ştim şi trebuie

să aflăm. Căci dacă vom putea dintr-o dată să curăţăm muntele Panie de periculoşii săi locuitori, victoria noastră va fi completă.

— Ai dreptate! ziseră Raimondo şi Jean Bart.

— Să lăsăm deci sacii, continuă Marius – vom avea destul timp să-i luăm la întoarcere – şi să mergem la peşteră.

— Cu atât mai mult, cu cât începe să se înnopteze şi vom putea aştepta acolo să se facă ziuă.

— Ne-am înţeles! conchise Raimondo. Înainte!

Şi cei trei cercetaşi porniră cu paşi repezi în direcţia indicată de unul din bandiţi, iar Zomba îi urmă.

O oră mai târziu ajunseră pe o platformă în fundul căreia se deschidea, în munte, o gaură neagră.

Se apropiară cu precauţiune, urmând peretele de stâncă şi pătrunzând prin deschizătură, aprinseră lămpile de buzunar, proiectând lumina în peşteră...

Constatară astfel că peştera era goală.

Văzură apoi că era mobilată cu un fel de pat, format din scânduri grosolane peste care era aşezat un strat de frunze şi ierburi uscate.

Mai era apoi în mijlocul peşterii o masă grosolană şi nişte scaune făcute din trunchiuri de arbori şi atârnate de pereţi diverse instrumente, printre care câteva securi şi un ferestrău enorm.

Însfârşit, la intrarea peşterii era un fel de vatră formată din trei pietre, deasupra cărora era aşezat un ceaun de pământ. Cei trei cercetaşi şi Zomba intrară.

Înţeleseră după unele indicii că peştera nu era locuită decât de doi ocnaşi.

Erau desigur cei doi ucişi, împreună cu banditul numit Schelet.

Era deci probabil că muntele Panie nu mai ascundea alţi evadaţi.

În tot cazul cercetaşii hotărâră să petreacă noaptea în peşteră.

Stabiliră ca de obicei ordinea de veghe şi fără a mai aprinde vreun foc, Raimondo şi Jean Bart se întinseră pe iarba uscată, pe când Marius şi Bomba făceau de gardă.

Neavând provizii şi negăsind nimic în peşteră, renunţară pentru seara aceea la prânz. Se rezervară să vâneze ceva: a doua zi, dacă vreun incident oarecare i-ar fi împiedicat de a se înapoia de dimineaţă la ţărmul mării, unde îi aşteptau cele două vase: vedeta şi barca cu motor.

Noaptea trecu liniştită.

Dimineaţa, cu stomacul gol, nu mai aşteptară să se ivească soarele şi, convinşi că nu mai erau ocnaşi prin munţi, se hotărâră să se coboare la mare, trecând mai întâi prin poiană, spre a lua sacii cu aur.

Acele săculeţe conţineau desigur tezaurul ocnaşilor.

Dar înainte de a părăsi peştera, cei trei cercetaşi descoperiră că acel tezaur nu era decât o mică parte dintr-un tezaur mult mai mare la care aspirau ocnaşii. Aveau să afle apoi un lucru care-i uimi de-a-binelea.

Legenda povestită de pilotul Jonin era exactă; şi anume că ocnaşii din Noua Caledonie proiectau o evadare în masă şi constituirea în centrul Australiei a unei republici compusă numai din evadaţi.

Într-adevăr, pe când cercetaşii se pregăteau să părăsească peştera, un gest involuntar al lui Zomba făcu să cadă un tablou colorat, reprezentând o vânătoare de lei şi care era atârnat pe un perete al peşterii.

Zomba văzu atunci, că acel tablou ascundea o gaură săpată în stâncă.

Chemă numaidecât pe tinerii săi stăpâni şi Raimondo îşi introduse mâna în gaură.

Găsi o uşiţă de lemn şi simţi sub degete un mic orificiu care nu putea fi altceva decât gaura unei chei.

Nu se puteau gândi să găsească cheia, care era de sigur în buzunarul unuia din bandiţii omorâţi.

Marius şi Jean Bart propuseră să desfunde uşa. Şi lucrul fu destul de uşor. Deşi era destul de solidă, cedă îndată la loviturile date cu paturile revolverelor pe care le azvârliră în ea de la distanţă. Raimondo smulse scândurile sfărâmate şi putu explora ascunzătoarea. Găsi un tub de tinichea care era nevăzut cu un capac înşurubat. Îl scoase şi găsi înăuntru un sul de hârtie. Tinerii o întinseră pe masă şi citiră:

„Patru sute de kilometri, la nord vest de Melburn, pe o linie trasă de la Melburn la lacul Eyre; acolo e vizuina ultimului deportat.

Prezentându-vă strigaţi cuvântul de ordine şi aduceţi cât mai mult aur pentru a mări tezaurul ocnaşilor.

Toţi acei, care vor trece prin această grotă şi vor profita de ospitalitatea ce le oferă, trebuie – dacă au jurat credinţă republicii – să se conformeze acestor ordine sub pedeapsă cu moartea”.

Erau cuvinte foarte misterioase şi tinerii nu le-ar fi înţeles de n-ar fi ştiut cele spune de Jonin.

— Mii de pipe, strigă Marius, nu suntem demni de numele de cercetaşi, dacă nu ne supunem şi noi ordinelor din hârtia asta, de vreme ce şi noi am profitat de ospitalitatea grotei. Ei, ce ziceţi, amicii mei?

Raimondo răspunse cu entuziasm.

— Pe toţi dracii, trebuie să vizităm Australia!

Vom căutat pe acest ultim deportat şi, când îl vom găsi vom pune mâna pe tezaurul ocnaşilor spre a-l preda guvernului australian.

— Bine! aprobă Jean Bart, căci nu poate fi decât furat.

— Da. Dar cuvântul de ordine? întrebă Zomba.

— Are dreptate Zomba! Nu-l cunoaştem, zise Raimondo.

— Mii de pipe! Dacă ne-am opri pentru dificultăţi de felul ăsta, unde am mai ajunge? Cuvântul de ordine, dacă va trebui, îl vom spune cu revolverele noastre.

— Providenţa e care, făcându-ne să descoperim aceste taine, vrea să luptăm împotriva acestor inamici declaraţi ai societăţii, zise Jean Bart.

Şi-apoi, nu era un secret, de vreme ce Jonin îl ştia.

— Da, dar îl povesteşte ca pe o legendă. Hârtia asta ne dovedeşte că e o realitate.

— Ah! Da! confirmă voios Raimondo. Să ne înapoiam la Numea şi să batem fierul până e cald. Trebuie să lămurim afacerea asta cu ultimul deportat. Cine o fi?

— Desigur, zise Jean Bart viitorul preşedinte al republicii.

— Di bine, vom afla.

Raimondo îşi pune în buzunar preţiosul document şi ieşi urmat de ceilalţi doi. Marius mai ramase să caute dacă nu mai era vreun indiciu, dar negăsind nimic, ieşi şi el. Ceva mai târziu, ajunseră în locul unde se petrecuse drama din ajun.

Corpurile ocnaşilor dispăreau completamente sub un număr infinit de furnici.

— Iată un mormânt la care nu ne-am fi aşteptat! zise Marius.

— Să luăm seama la şarpe, zise Jean Bart.

Zomba fu însărcinat să vegheze spre a preveni o întoarcere neaşteptată a reptilei, pe când cercetaşii scoteau săculeţele cu aur. Erau şase şi puteau conţine între şapte şi opt mii de franci, fiecare.

Cei trei cercetaşi făcură repede drumul atât de greu la urcuş.

Jonin şi Novai zărindu-i, se grăbiră să navigheze în spre micul golf unde îmbarcarea era mai uşoară.

Cercetaşii fură primiţi cu bucurie de guvernator, care le mulţumi ca şi dl. Grandjean căruia îi înapoiară barca ce-i fusese furată.

Îi însoţiră la înmormântarea nefericitului mecanic asasinat şi la întoarcere li se făcu o primire entuziastă.

Apoi hotărâră să plece imediat în Australia.

Şi a doua zi de dimineaţă, în aclamările generale, îşi luară zborul cu *Aerocul* spre noile regiuni misterioase.

Citiţi urmarea în fascicola nr. 23:

ULTIMUL DEPORTAT.

16 Pagini EXEMPLARUL 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI